

เก้าสิบเจ็ด

ชีวิตราวภาพฝัน

ปลายฤดูร้อนเมื่ออายุสิบห้าปี ข้าลาจากเขา

ว่าเขากลับมามีเคยห่างหายไปจากใจของข้า

ทุกวันข้านั่งฟังระเบียงไม้ของหอผู่ซู่ เหม่อมมองบุปผาฤดูร้อนร่วงโรย
ท่าหน้าฤดูใบไม้ร่วงทางปีกไผ่บินบนฟ้ากว้าง ข้าคิดถึงเขาอย่างบ้าคลั่ง บางครั้ง
ข้าเผลอสลึมเลื่อนไป ว่าครานั้นตนเองเป็นฝ่ายลาจากเขามา

ยามเมื่อเต็มสุราในหอผู่ซู่จนเมามาย ข้ามักจะยืนโง้งมออยู่บนถนนใหญ่
ซึ่งเต็มไปด้วยฝุ่นดินสีเหลืองฟุ้งตลบ จินตนาการภาพเขาสวมเสื้อสีครามพร้อม
ดาบยาว ตวัดแส้ควบขี้ม้า วิ่งทะยานตรงเข้าหาข้า บางคนเมื่อเมามาย จะมีอาจ
ควบคุมใจของตนเอง ข้าเมามาย จึงมีอาจฝันทนความคิดถึงซึ่งกัดกร่อนถึง
กระดูกอยู่ทุกเมื่อเชิ้อวัน

เหตุใดจึงไม่มาตามหาข้า เหตุใดจึงไม่มารับข้า ท่านจะกล่าวโทษ โกรธ
เคือง ต่อว่าด่าทอ ทำร้ายข้าเช่นไร เพียงท่านมา ข้าจะติดตามท่านไป จากนี้
สุดหล้าฟ้าเขียว เป็นตายมิแยกจาก...

บนถนนใหญ่ซึ่งทอดยาวจากแคว้นซ่งไปยังแคว้นจิ้น ข้าเมามายมีรู้
ก็ครา ร่ำไห้มีรู้ก็ครา เงยหน้าคร่ำครวญกับหมู่เมฆบนท้องฟ้าอย่างบ้าคลั่ง

เพียงลำพังมีรัฐก็ครา

ทว่าข้าหาใช่คนเสียดสี ยามเมื่ออาทิตยอัสดงลับ ฤทธิสุราคลาย
ยามเมื่อสายลมสารทฤดูอันเปล่าเปลี่ยวของแคว้นซึ่งโบกพัดรอยน้ำตาบน
ใบหน้าของข้าจนแห้งเหือด ข้าจะจดจำวาจาซึ่งตนเองกระซิบบอกข้างหูของเขา
ในวันที่สองหลังการแต่งงานได้อย่างชัดเจนทุกถ้อยคำ

“ทงอวินแอร์ อยู่ตามหาข้า คิดเสียดสีว่าความผูกพันชั่ววาทรีหนึ่งเป็นสิ่ง
ตอบแทนความรักของท่าน ตลอดมาผู้ที่อยู่ในใจข้าก็เป็นเขา หาใช่ท่าน...”

เครื่องหอมช่วยนิทร ในระยะเวลาครึ่งเคี้ยวผู้สุดตมดูคล้ายหลับไหล
ทว่าสติสัมปชัญญะยังคงแจ่มชัด ดั่งนั้นเขาจึงได้ยิน และเชื่อคำไปปดซึ่ง
ปั้นแต่งทั้งหน้าตาของข้า บุพผาฤดูร้อนร่วงโรย ท่านปาฤดูใบไม้ร่วงบินจากไป
ยามเมื่อเกล็ดหิมะบางเบาราวขนท่านร่วงหล่นลงจากผืนฟ้าอันหนาวเหน็บ
ข้าก็รู้ว่า เขาจะไม่มีวันออกตามหาข้าอีก

ในวันที่หนึ่งร้อยหกหลังจากอู่ซวี ข้าไปยังถนนใหญ่นอกเมืองซึ่ง
ราบเรียบปราศจากวัชพืชเป็นครั้งสุดท้าย วันนั้นหิมะโปรยปรายลงจากฟากฟ้า
ข้าซึ่งมิได้สูงได้พบกับสหายเก่าแก่ผู้หนึ่งท่ามกลางฝูงชนขวกไขว่ที่หน้าประตู
หอผู้ชู

“เจ้ามาเพื่อสังหารข้าหรือ” ข้าถาม

เขานิ่งงัน สายหน้าก่อนเอ่ย “ข้าไม่คิดว่าจะได้พบเจ้าที่นี่”

“อ้อ” ข้ายกมือค้ำบศรหาหนึ่งอย่างรู้สึกวิงเวียน ก่อนหมุนกายเดินตรง
สู่ความมืด เขาปล้นรั้งแขนข้า ซึ่งไปยังโถงรำสุราซึ่งสว่างไสวด้วยแสงตะเกียง
พลงเอ่ย

“เสียดสีสุราวิญชุนของหอผู้ชูแก่ข้าสักครา ความแค้นระหว่างพวกเรา
นับว่าเป็นอันสิ้นสุด”

แลกชีวิตด้วยสุรา? แม้ข้ามิใช่สูงสติเลื่อนลอย แต่ก็รู้ว่านี่เป็นข้อตกลง
ที่คุ้มค่า

หอผู้ชู โรงเตี๊ยมซึ่งมีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดในเมืองชาวชีวเมืองหลวงแห่ง

แคว้นซ่ง หนึ่งในกาลิปปัตลิ่งทอง หนึ่งในราตรีรำพันจอก สตรีจากแคว้นเฉาที่ล้ม
สลายติดพิณบรรเลง สตรีเฝ้าหูจากแดนเหนือสะบัดแขนเลือ่ว่ายรำ ริ้วแดง
สลักลายบุปผา ผันห้องหอมกลิ่นพริก สถานที่แห่งความสุขสันต์ถลุงทรัพย์สิน
เหล่าพ่อค้าต่างแดน ข้าอาศัยอยู่ที่หอผู่ซู ไม่ร้องไม่รำ ไม่ยกถ้วยสุรา ไม่คำ
รอยยิ้ม นิ้วทั้งสิบซาวข้าวสร้างทำนอง จุดก่ายานอภิชฐานใต้จันทร์เต็มดวง
ทำงานเป็นหญิงโรงสุรา หมักบ่มน้ำเป็นเมรัย

ราตรีนั้นข้ากับเขาร่ำสุราหลายชนิด... ทั้งอวี๋ลูซุน จูเหยียนถั่ว ยาโนว-
เซียง ชิงเหลียนซู่ย กระทั่งเมามา ยดวงตาพร่าเลือน ข้าลู่ปล้ำลายคิ้วเหนือ
ดวงตาข้างขวาของเขา พลางรำพึงในใจ เหตุใดที่ตรงนี้จึงไร้เมฆแดง

หลังจากนั้น ทุกๆ สิบวัน เงินหนึ่งจะมาร่ำสุราร่วมกับข้าที่หอผู่ซู

ยามเย็นมาเยือน กลางดึกกลางจาก ไม่ว่าจะเกิดพายุลมฝนกระหน่ำ เขา
ก็ไม่เคยผิตน็ด

ฤดูหนาวในรัชสมัยพระเจ้าโจวปีที่สามสิบเก้า สกุลจ้าวแห่งแคว้นฉิน
สะสมเสียบึงจัดเตรียมทัพ สกุลเงินแห่งแคว้นฉินสั่งทหารกวาดล้างผู้ต่อต้าน ใน
เรือนหลังเล็กๆ ของหอผู่ซูแห่งแคว้นซ่ง หมากสองตัวซึ่งกระโดดหนีออกจาก
กระดาน กวาดหิมะจุดเตาไฟ อุ้มน้ำถ้วยสุรา จอมยุทธ์พเนจรผู้หนึ่งกับหญิง
โรงสุราคนหนึ่ง ใต้หล้าอันกว้างใหญ่ไพศาลย่อมไม่เจียบเหงาเดียวดายเพราะ
ขาดตัวละครเล็กๆ เพียงสองตัว

เงินหนึ่งดื่มสุราจูเหยียนถั่วในถ้วยทรงเบ็ดลงยาสีแดงจนหมด ก่อนนาง
ถ้วยลงบนโต๊ะไม่ไผ่เตี้ยๆ ตรงหน้าข้าอย่างแผ่วเบา “วันพรุ่งนี้ ข้าต้องอารักขา
ขบวนการค้าเดินทางไปแคว้นฉิน หากต้องการดื่มสุราของเจ้า เกรงจะต้องรอ
หลังท้ายปีแล้ว”

“อือ” ข้ารับคำเสียงเบา เบี่ยงกายใช้ผ้าเกอปูรองมือ หยิบกระบวย
ทองแดงด้ามยาวซึ่งแช่อยู่ในน้ำเดือด ล้างถ้วยลวกน้ำร้อน รินสุราผู้ไปดื่มถ้วย
ของเขาอีกครั้ง “ลองถ้วยนี้ดูเถิด สุราชาวโจ้วหกปีเต็มไปจื่อ ไปจื่อ³⁵⁷ ชิงแห่ง
สุราสเผ็ด ออกฤทธิ์นาน เหมาะจะดื่มในวันหิมะตกยิ่งนัก”

“อ้อ” เงินหันหน้าพยักหน้าแทนคำขอบคุณ มือหนึ่งรับสุราอุ่นร้อน กลับ
นั่งงันไม่ยกดื่ม เกล็ดหิมะหกแจกสองเกล็ดหมูนวนแนบชิดร่วงหล่นผ่าน
หน้าเขา ที่ระยะเหนือปากถ้วยสามชุ่น เกล็ดหิมะหลอมละลายกลายเป็นน้ำ
หยดลงกลางถ้วย

“ครานี้ขบวนการค้าจะเดินทางเข้าเมืองซินเจียง ถึงยามนั้น... เจ้าอยาก
ให้ข้าช่วยสืบข่าวคราวใดหรือไม่” เขาลังเลอยู่ครู่หนึ่ง กระทั่งกวางผ้าโปร่งสีดำ
เหนือศีรษะปกคลุมไปด้วยชั้นหิมะบางๆ จึงเอ่ยปากสอบถาม

เมืองซินเจียง...

ใจของข้าบิรดเจ็บปวด ใบหน้ากลับปรากฏเป็นรอยยิ้มบาง “ที่นี่คือ
หอผู้ชู ออกจากประตูเล็กๆ บานนี้ ผ่านม่านสองชั้นก็สามารถสืบข่าวคราวจาก
ทั่วสารทิศ หากข้าต้องการทราบเหตุการณ์สำคัญในใต้หล้า เพียงยื่นซองนกย
อยู่เบื้องหลังม่านเป็นเวลาสักหนึ่งเค่อ ก็สามารถรู้ได้ จำเป็นต้องให้ท่านเดินทาง
ไกลพันลี้เพื่อคาบข่าวกลับมาบอกข้าด้วยหรือ” กล่าวจบ ข้าก็รั้งปลายแขนเสื้อ
ยัดหนุน โนม้กายลงหยิบไม้สนท่อนเล็กๆ จากกองพื้นด้านขวามือ วางลงในเตา
ลัมฤทธิ์ที่ปลายเท้าอย่างแผ่วเบา

เงินหันมองข้าคราหนึ่ง กล่าวด้วยน้ำเสียงอึดอัดใจ “เป็นข้ากล่าววาม
มากความ”

หลายเดือนมานี้ ข้ามิเคยถามเขาว่าเหตุใดจึงเดินทางออกจากแคว้นนี้
เขาเองก็มีเคยถามข้าว่าเหตุใดจึงออกจากแคว้นจีน วันนี้เขากล่าววามจาก
ความเกินไปจริงๆ

เงินหันก็มหันามเอยวามฯ ขณะที่ข้ามองไปยังเตาลัมฤทธิ์สองหูจับซึ่ง
ขึ้นสนิมสีเขียวเกราะกรังอย่างเหม่อลอย ไม้สนในเตากำลังจะถูกเปลวไฟ
แผดเผาเปลือกนอกอันอัปลักษณ์จนไหม้เกรียม จึงส่งเสียงปะทุ ‘เปรี้ยะๆ’ เป็น
ระยะ

357 สมนุไพรจีนชนิดหนึ่ง มีสรรพคุณห้ามเลือด ลดบวม สมานแผล

“วันนี้ข้าต้องกลับเร็วกว่าปกติ สองเดือนจากนี้มาได้ ค็นนี้จะช่วยเจ้าฝ่าฝืนมากลั๊กหน่อยสำหรับใช้ในฤดูหนาวก็แล้วกัน” เงินหนึ่งเงยหน้าตีมือสุรา ผู้ไปอันเผ็ดร้อนหมดถ้วยในคราวเดียว ก่อนย่นกายลุกขึ้นยืน

ข้าหลุบตาลงต่ำ เอื้อมมือหยิบถ้วยสุราซึ่งเขาวางไว้บนโต๊ะปูพื้น ก่อนพับแขนเสื้อจุ่มถ้วยลงในหม้อน้ำร้อน “ห่อผู้ซุ่มมีข่าวคอยฝ่าฝืน”

“ไม่เป็นไร ตีมือสุราของเจ้าย่อมต้องทำงานตอบแทนบ้าง” เขาแยมยิ้ม สดใส ปลดดาบประจำกายและม้วนแขนเสื้อขึ้น

ราตรีนี้สายลมโหมแรงพัดเกล็ดหิมะ เงินหนึ่งยืนอยู่ท่ามกลางหิมะ กระหน่ำ ฝ่าไม้พินสูงครึ่งตัวคนไว้ให้ข้าสองกอง ก่อนจะออกจากเรือนสุราไปอย่างเงียบงัน

ข้ายกบานหน้าต่างมองไปยังหิมะเหนือกองพินซึ่งทับถมหนาขึ้นเรื่อยๆ ดวงใจที่ว่างเปล่ามาเป็นเวลานานพลันเกิดความรู้สึกบางเบา

รับไม้พินของเงินหนึ่ง หากไม่คิดตอบรับความรู้สึกของเขา ย่อมต้องกระทำบางสิ่ง...

เช้าตรู่วันต่อมา หิมะหยุดโปรยปราย หลังจากทิ้งจดหมายไว้ให้เจ้าของ ห่อผู้ซุ่ม ข้าก็ออกไปจ้างเกวียนเทียมวัวพร้อมคนขับ เดินทางโคลงเคลงออกจากเมืองหลวงแห่งแคว้นซ่ง ตรงไปยังทิศตะวันออก สู่มืองอ้ายหลิงในแคว้นฉี

ชานเมืองอ้ายหลิง ฤดูหนาวไร้หิมะ พีชพรรณแห้งเหี่ยว บนทุ่งหญ้ากว้างใหญ่ ผืนดินแตกระแหง ซากกระดูกสีขาวกระจัดกระจายทั่วบริเวณ มองจากที่ไกลๆ กลับคล้ายกองหิมะบนทุ่งราบ

ซากศพเรือนแสนในสถานที่แห่งนี้ถูกลมฝนโหมกระหน่ำพัดพา โหยให้ด้วยความเศร้าโศกเป็นเวลากว่าพันทิวาราตรี ควรจะมีคนส่งพวกเขาจากไปเสียที

ข้าจุดโคมส่งวิญญาณ ขับร้องบทสวดเก่าแก่ เดินวนรอบทุ่งร้างรอบแล้ว

รอบเล่า

ฟุงหญักกว้างภายใต้อากาศหนาวเหน็บ สรรพสิ่งแห่งแล้งไร้จิตวิญญาณ
เพียงหนึ่งวัน ข้าก็หนาวสิ้นใบหน้าแห่งกร้าน พร้าร้องบทสวดกระทั่งริมฝีปาก
ปริแตก

สิบวันที่อ้ายหลิง ข้าขับร้องบทสวดส่งวิญญาณเป็นเวลาสิบวันเต็ม
ในวันที่สิบ ลมเหนือก่อตัว ทิมะทำให้ญตจากฟากฟ้า

แผ่นดินกว้างใหญ่ ซากกระดูกเลือนหายจมอยู่ท่ามกลางกองทิมะ

ข้าปวดหยดเลือดบนริมฝีปาก เปาโคมส่งวิญญาณในเมื่อจอนดับ

ยามเมื่ออายุสิบสองปี เป็นคราแรกที่ข้าอ่านพบสถานที่นามว่าอ้ายหลิง
ในสารลับ ยามเมื่ออายุสิบสี่ปี ข้าได้พบทวนมู่ชื่อผู้จุดชนวนสงครามที่อ้าย-
หลิง ยามเมื่ออายุสิบห้าปี ข้ารับปากเงินหนึ่งว่าจะทำพิธีส่งวิญญาณทหารชาวจี
ผู้ล่วงลับกว่าแสนคน ก่อนอายุสิบหกปี ที่สุดข้าก็ทำตามคำสัญญาของตน
ลุล่วง

ข้ายืนอยู่เหนือฟุงทิมะกว้างไกล ความคิดหนึ่งพลันผุดขึ้นในใจ

หรือท่ามกลางความฝันในปีนั้น วิญญาณของข้าอาจเหยียบย่ำลงสู่
ผืนดินแห่งนี้จริงๆ หรือเส้นทางจากเด็กกำพร้าสู่โหราจารย์ของข้า ทุกการชักนำ
ของโชคชะตา อาจเพียงเพื่อยังสถานที่แห่งนี้ เพื่อขับร้องบทสวดส่งวิญญาณ
แก่ซากกระดูกนับแสนตรงหน้า

สรรพสิ่งบนโลก ล้วนมีจุดเริ่มต้น ล้วนมีจุดสิ้นสุด เหมือนดังความรัก
ในใจของข้าเมื่อครานั้น

จากแคว้นสีสุ่แคว้นซ่ง อากาศหนาวเหน็บยากเดินทาง เวลาหนึ่งเดือน
ครึ่งผ่านพ้น ยามเมื่อกลับถึงเมืองซางชิวอีกครั้ง ปีเก่าก็ผ่านพ้นไปแล้ว

ทิมะนอกเมืองเริ่มละลาย บนเขาปรากฏสีเขียวขจี ยอดไม้ซึ่งว่างเปล่า
ยามเดินทางจากไป บัดนี้กลับแตกหน่ออ่อนขนาดประมาณเมล็ดถั่วขึ้นเต็มต้น
ฤดูหนาวคลายจาก ฤดูใบไม้ผลิแย้มกราย เข้าสู่วันใหม่อีกครั้ง บนโลกอาจ

เต็มไปด้วยเรื่องราวอุทิศธรรม ทว่าเวลายุติธรรมต่อทุกคนเสมอ ไม่ว่ายินยอมหรือไม่ ที่สุดมันก็จะจุดรั้งให้ก้าวต่อไปข้างหน้าอย่างมิอาจหวนกลับ

เมื่อพื้นปี สิ่งสำคัญที่สุดของแคว้นซ่งก็คือพิธีสักการะประจำฤดูใบไม้ผลิในปีใหม่ ที่หน้าประตูเมืองซางชิว เกวียนเทียมวัวเล่มแล้วเล่มเล่าบรรทุกเครื่องพิธีและสุราเลิศรสเคลื่อนผ่านประตูกลางตรงไปนอกเมือง เหล่าผู้คนซึ่งฝืนทนผ่านพันฤดูอันหนาวเหน็บแบกหาบ จับจูงลูกเล็กเด็กแดง เบียดเสียดผ่านประตูข้างเข้ามาในเมืองอย่างยินดีปรีดา ทั้งคนแก่ชรา คนหนุ่มสาว คนรูปงาม คนอัปลักษณ์ ใบหน้ายิ้มแย้มซึ่งรายล้อมอยู่รอบกาย ทำให้ข้าซึ่งเหน็ดเหนื่อยอ่อนล้าเหลือเกินในยามนี้ ยิ่งรู้สึกโดดเดี่ยวเป็นเท่าทวี ข้ามิอาจล้มผัสถึงฤดูใบไม้ผลิอันเจริญงอกงาม ทั้งยังยิ้มรอยยิ้มไม่ออก

เข้าสู่ประตูเมืองซางชิว ข้าก้มหน้าหลบเสียงฝูงชนอันแสนครึกครื้น มุ่งหน้าตรงไปยังจวนไท่สื่อแห่งแคว้นซ่ง

ปีก่อน ผลจากสงครามกบฏอันล้มเหลวทำให้สกุลเซียงแห่งแคว้นซ่งตกต่ำเสื่อมโทรม หลังจากสองพี่น้องเซียงถุยและเซียงเฉาเดินทางออกจากแคว้นซ่ง จื่อเหวย ไท่สื่อแห่งแคว้นซ่งก็กลายเป็นขุนนางที่ซ่งกงให้ความสำคัญและไว้วางใจที่สุด ก่อนนี้ยามอยู่ที่แคว้นจิ้น ไท่สื่อโม่และอินเกาต่างเคยเอ่ยถึงคนผู้นี้ให้ข้าฟัง อินเกากล่าวว่า จื่อเหวยเชี่ยวชาญศาสตร์การทำนายดาราศาสตร์และไซเอกลักษณ์ ได้รับการขนานนามว่าเป็นร่างทรงเทพ ขณะที่ไท่สื่อโม่กล่าวว่า จื่อเหวยมีความสามารถ ทั้งยังละโมภในทรัพย์สินเงินทอง มิอาจกระทำการใหญ่ หลังจากมาถึงแคว้นซ่งข้าจึงได้รู้ ที่แท้จื่อเหวยไท่สื่อแห่งแคว้นซ่งยังเป็นเจ้าของหอผู้ซื่ออันมีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วหล้าด้วย ครึ่งปีก่อน ผู้ที่กักขังข้าไว้ในแคว้นซ่งก็คือเขา

วันนั้น ข้าลาจากอุ้งมืออย่างฉุกฉลุกรุก แต่เดิมคิดจะเดินทางลงไปใต้ไปยังแคว้นฉู่ มิคาดว่ายามเดินทางผ่านแคว้นซ่งจะเจ็บป่วยล้มหมอนนอนเสื่ออยู่บนถนนในเมืองซางชิว หลายวันที่ล้มป่วย สติเลือนราง กระทั่งเมื่อข้าตื่นขึ้นอีกครั้ง ตัวก็เข้ามาอยู่ในจวนไท่สื่อเสียแล้ว แคว้นซ่งมีกฎเกณฑ์ไม่เป็นลาย-

ลักษณะอักษรอยู่ข้อหนึ่ง... ผู้เกิดในฐานะต้อยต่ำ หากติดหนี้บุญคุณชนชั้นสูง ครั้งใหญ่ จะต้องขายตัวเป็นทาสเป็นการตอบแทน ข้าเป็นชาวบ้านต่ำต้อยซึ่งไร้ฐานะดรคักดิ์ ทั้งจ้อเหวยผู้ให้ยารักษาข้ายังบังเอิญเป็นชนชั้นสูงผู้มีอำนาจลำดับต้นๆ ของแคว้นซ่ง ด้วยเหตุนี้หลังจากหายป่วย คนในจวนไท่ลือจึงเห็นข้าเป็นทาสร่วมจวนไปโดยปริยาย

เวลานั้นข้ายังกลัวว่าจู่ซี้จะมาหาข้า แม่ไม่มา ก็ต้องส่งสายลับออกสืบหาข่าวคราวความเป็นไปของข้า ดังนั้นข้าจึงตัดสินใจลงนามในสัญญาขายตัวอาศัยฐานะทาสหลบซ่อนอยู่ที่จวนไท่ลือ

ขายตัวเองเพื่อคนที่ไม่สนใจใยดีข้าแม้แต่น้อย บัดนี้เมื่อมาย้อนคิดดูช่างโง่งมจนน่าขัน

โชคดีที่แม่จ้อเหวยผู้นี้ละโมภในทรัพย์แต่ก็รักษาคำสัตย์ หากยามที่ยังมีชีวิต ทาสในจวนสามารถสะสมเงินให้เขาครบร้อยตำลึงทอง เขาก็จะเผาหนังสือสัญญา ปล่อยทาสผู้นั้นเป็นอิสระ ครึ่งปีมานี้ เงินที่ข้าสะสมให้จ้อเหวยมากเกินไปร้อยตำลึงทองไปเสียนานแล้ว วันนี้ข้าจะไปนำหนังสือสัญญาขายตัวเป็นทาสแผ่นนั้นกลับมา และออกเดินทางสู่แคว้นคู่แข่งที่

ข้ายืนอยู่ที่หน้าประตูจวนไท่ลือ สูดลมหายใจเข้าลึก ก่อนยกมือเคาะประตูไม่ไปบานใหญ่สีด้าทะมึนตรงหน้า

ครู่หนึ่งประตูก็เปิดออก บุรุษผู้มาเปิดประตูมีนามว่าซ่าน เป็นผู้ดูแลจวนไท่ลือ ทั้งยังเป็นแขกประจำของหอฝูซู่ ข้าไม่ชอบคนผู้นี้ เหตุเพราะแววตาของเขาหลังจากจรัสรัศมีทำให้ข้านึกถึงไขว่คู่ยผู้่น่ารังเกียจเคยดฉันท์โดยไม่ทันรู้ตัวอยู่เสมอ

“การระผู้ดูแลจวน วันนี้ไท่ลืออยู่ที่จวนหรือไม่” ข้ายื่นค่านับอยู่นอกประตู

“อ้อ เป็นลือเหินยง³⁵⁸ กลับมาแล้ว!” ผู้ดูแลจวนแยมยิ้ม เขามองข้า

³⁵⁸ เหนียงเป็นคำเรียกหญิงสาวที่เคยผ่านพิธีแต่งงานแล้ว

อย่างพิจารณา ก่อนที่มือทั้งสองจะออกแรงผลักบานประตูไม้ฝั่งซ้าย “เวลานี้ท่านเจ้าบ้านกำลังสนทนากับแขกสองท่านอยู่ในสวน เจ้าเข้ามาก่อนเถิด! สองวันก่อนท่านเจ้าบ้านยังถามอยู่ว่าเจ้ากลับมาแล้วหรือไม่”

“ทำให้ไต่ลื้อเป็นกังวลแล้ว” ชายกษัตริย์กระโปรงกำมั่วเข้าข้ามธรณีประตูสูงครึ่งซื่อตรงหน้า เมื่อชายกระโปรงยกขึ้น รองเท้าปักข้างขวาก็ไต่ลื้อออกมา ผ้าไหมสีแดงหม่นอาบย้อมไปด้วยน้ำโคลนสีเกาะดำกะต่าง ปลายรองเท้าซึ่งปักลายดอกมุจลิน์ขาดเป็นรูโหว่ประมาณหนึ่งนิ้วมือ ด้ายเหนื่อรูขาดแหวน เผยให้เห็นถุงเท้าสีเทาดำสกปรกที่อยู่ด้านใน

ใบหน้าของซำร้อนผ่าว รีบดึงเท้ากลับมาจากด้านในประตู

“โอ้เอ๊ย เจ้ายังมีได้กลับไปเรือนสุราก็หรือ” ผู้ดูแลจวนชานใช้ดวงตาสีเหลืองขุ่นของเขากวาดมองทั่วร่างซำร้อบหนึ่ง ก่อนยกมูมปากเอ่ยยิ้มๆ “เจ้าไม่ต้องรีบร้อนถึงเพียงนี้ หนังสือสัญญาของเจ้า ท่านเจ้าบ้านสั่งให้ข้าหาออกมาเตรียมไว้ก่อนแล้ว ย่อมต้องคืนให้เจ้าอย่างแน่นอน เวลานี้ท่านเจ้าบ้านกับจ้าวซื่อจื่อกำลังสนทนากันอย่างออกรส ไม่มีเวลาวางมาพบเจ้าในเร็วฯ นี้หรือกมิสู้เจ้ากลับไปอาบน้ำแต่งกายที่เรือนสุราก่อน แล้วจึงกลับมาคารวะเขาก็ยังไม่สาย”

“ท่านกล่าวว่าแขกที่อยู่ในจวนเวลานี้คือผู้ใดนะ!” วาจาของผู้ดูแลจวนชานเป็นราวกับสายฟ้าฟาดเปรี้ยงลงที่ข้างหูซำ หูทั้งสองของซำอ้ออิ่ง หัวใจเจ็บช้ำขึ้นทันใด

“สกุลจ้าวแห่งแคว้นจิน เคยได้ยินหรือไม่ ชื่อจื่อซิ่งเพิ่งขึ้นรับตำแหน่งพากรรยามาคารวะท่านเจ้าบ้าน ครานี้ท่านเจ้าบ้าน... ช่างเถิด บอกไปเจ้าก็ไม่เข้าใจ อย่างไม่รีบกลับไปอาบน้ำชำระกาย เปลี่ยนเสื้อผ้าเสียก่อนค่อยมาเถิด! สภาพเช่นนี้หากถูกแขกพบเข้า จะเป็นการเสียมารยาท”

เขาอยู่ในจวนไต่ลื้อ เวลานี้เขาและภรรยาใหม่ของเขาอยู่ในจวนไต่ลื้อ!

ซำกำแขนเสื้อเหลืองตามองเข้าไปในจวน ทว่าเท้าทั้งสองกลับก้าวถอยหลังอย่างมีทันทู๊ด

ยามนี้เอง กลุ่มคนตัดฟันซึ่งยืนดูเรื่องสนุกอยู่ที่ด้านหนึ่งต่างพากันหัวเราะเสียงดัง

ใบหน้าของผู้ดูแลจวนช่างปลันแดงคล้ำเป็นสีเลือดหมู เขามุดลุกขึ้นมาสบถตำว่าเหล่าคนตัดฟันเสียงดัง “หัวเราะอะไรกัน?! เศษอะไร พวกเศษอะไร! ขี้ตม! วางท่าทางบริสุทธิ์สูงส่งอันใด พวกไร้ค่า คิดว่าตนเองเลิศเลอมาจากที่ใดหรือ!”

เหล่าคนตัดฟันถูกท่าทางของเขาทำให้ตื่นกลัว จึงพากันแบกไม้ฟันวิ่งหนีไปอย่างรวดเร็ว

ข้าหมุนกายเดินจากมาอย่างเงียบงัน เล็บมือทั้งสิบจิกลึกลงในบาดแผลบนฝ่ามือ เจ็บ... แต่กลับยังเจ็บปวดไม่มากพอ อาสี่ นี่คือนี่ที่เจ้าเลือก ครานั้นเมื่อตัดสินใจทอดทิ้งเขา ทอดทิ้งฐานะเทพเซียน เช่นนั้นเจ้าก็จำเป็นต้องกัดฟันแบกรับความเจ็บปวดทั้งหมดที่เกิดขึ้น

ฝันทนความคิดถึงคือความเจ็บปวด ถูกหลบหลู่เหยียดหยามคือความเจ็บปวด ได้ยินว่าเขาแต่งภรรยาใหม่รับตำแหน่งชื่อจ้อคือความเจ็บปวด หว่าข้าไม่ยอมพ่ายแพ้ให้แก่ความเจ็บปวดนี้ เพราะหากข้ารำร้องว่าเจ็บปวด หากข้าหลังน้ำตา นั้นหมายถึงข้ายอมรับว่าตนเองเสียใจกับสิ่งที่ตนเลือก ข้าหวาดกลัวความเสียใจภายหลัง ความเสียใจภายหลังคือยาพิษที่ร้ายแรงที่สุดในโลกนี้ มันจะหลอมละลายอยู่ในเลือดเนื้อ คิดอยากให้เจ็บปวดเมื่อใด ก็ต้องทนรับความเจ็บนั้นอย่างไม่มีทางเลือก

ทั้งวันข้าเดินวนเวียนอยู่บนถนนใหญ่ซึ่งเต็มไปด้วยรถราและฝูงชน ขวักไขว่อย่างไร้จุดหมาย ข้าอยากซื้อสุราสักกากรอกปากตนเองให้เมามาย แต่ก็กลัวว่าหากเมามายไม่ได้สติ ตนเองจะวิ่งกลับไปหาเขาที่จวนไต้สี่ บอกเขาว่า... ข้าเจ็บปวดเหลือเกิน ข้ารอท่านเป็นเวลาสองร้อยสี่วัน ข้ากลัวว่าสักวันหนึ่งท่านจะลืมเลือนข้า ข้าจะลืมเลือนท่าน ข้ากลัวว่าวันหนึ่ง ข้าจะมีโช้อสี่ มีโช้ออื่นอีกต่อไป เป็นเพียงหญิงโรงสุราขี้เมาคนหนึ่งในหอบุชแห่งแคว้นซ่งแก่ชราผ่านพ้นวันเวลาอย่างโดดเดี่ยว กลับมีเหลือสิ่งใดให้จดจำ

แต่ไรซาก็ทำให้คนเข้มแข็ง ชำรู้ว่าตนเองอ่อนแอ จึงต้องกัดฟันเรียนรู้ที่จะแข็งแกร่ง

ตะวันลับเหลี่ยมเขาทางทิศตะวันตก ฝูงนกอ่อนแรงกลับคืนสู่รัง
ยามเมื่อข้าลากผีเข้าอันหนักหน่วงกลับมาถึงหอผีชู อาคารสองชั้นมุงกระเบื้องสีเขียวก็สว่างไสวไปด้วยแสงเทียน ด้านในเต็มไปด้วยแขกผู้มาร่ำสุรหาคความสำราญ ทว่าความรื่นเริงมักเป็นความรื่นเริงของผู้อื่นเสมอ สำหรับข้านี้ยังคงเป็นราตรีแห่งความโศกเศร้าโดดเดี่ยว ข้าเหน็ดเหนื่อย เหนื่อยเสียจนไร้เรี่ยวแรงเศร้าเสียใจ เพียงต้องการปิดตาลงนอนหลับสักตื่นหนึ่ง

แต่ยามเมื่อข้าเดินผ่านป่าไผ่ฝั่งตะวันตกของหอผีชูกลับไปยังเรือนสุรา กลับพบว่าที่แก่การนอนหลับก็เป็นเรื่องเพื่อฝันมากเกินไปสำหรับข้าเช่นกัน

ประตูของเรือนสุรากถูกคนปิดจากด้านใน แสงไฟเลื่อนรางลอดผ่านช่องระหว่างบานประตู... มีคนกำลังรอข้าอยู่

เป็นผู้ดูแลจวนคิ้วบางดวงตาขุนมัวผู้ั้นกระมัง เวลานั้นนอกจากเขายังจะมีผู้ใดรอคอยข้าอยู่ที่นี้อีก วันนี้ข้าทำให้เขาอับอายต่อหน้าธารกำนัล เวลานั้นเขาจึงรอให้ข้ามาซดใช้ความผิดถึงที่หรือ เขาต้องการทำอะไร เหยียดหยามข้า ตบตีด่าทอข้า หรือจะข่มเหงครอบครองข้าอย่างไม่วัหน้า?

ข้าจับจ้องไปยังประตูไม้ไผ่ซึ่งปิดสนิทอยู่ตรงหน้า เสียขร้องแหลมสูงบางเบาแทบขาดใจของนักร้องรำในหอผีชูดังแว่วมา ข้าหมุนกายเดินกลับไปสองก้าว ก่อนจับชายกระบี่ปรองยกเท้าถีบลงบนบานประตู

“ไปจึงทำกับข้าเช่นนี้ เพราะเหตุใด?! เจ้าออกมาเดี๋ยวนี้ แม้ข้าเป็นกองเศษสวะก็จะมียอมให้เจ้ามาย่ำยีข่มเหง! เจ้าหลบๆ ซ่อนๆ ทำสิ่งใดอยู่ข้างใน ออกมาเดี๋ยวนี้!” ข้าอดกลั้นมาทั้งวัน แต่เดิมนึกเข้าใจว่าตนเองสามารถอดกลั้นต่อไปได้ แต่เมื่อถึงที่สุด กลับถูกชนนกอันหนึ่งซึ่งร่วงหล่นใส่ศีรษะ กดทับจนพังทลาย ความแค้น ความน้อยใจ ความเจ็บปวดตลอดระยะเวลา

ครึ่งปีที่ผ่านมา พลันปะทุออกมาราวกับเปลวเพลิงร้อนแรงใต้ดินหลายผ่าน
ชั้นหินผา

ข้าทั้งสิบทั้งร้อยตะโกนใส่ประตูไม้ไผ่ น้ำตาทะเล็กละลายลงมาราวทำนบ
แตก ก็ปีมาแล้ว นับแต่รับปากอยู่ฟังว่าจะสลัดทิ้งความโหดร้ายเชิงกร้าวของ
ตน ข้าก็มีเคยกระทำการบ้าคลั่งเช่นนี้อีก บัดนี้ข้าไม่เหลือสิ่งใดอีกแล้ว ไม่มี
ท่านแม่ ไม่มีชื่อเออร์ ไม่มีอู่เสียบ ไม่มีอู่เฟิง และไม่มีอู่ซวี ที่สุดข้าก็ย้อนกลับ
ไปยังจุดเริ่มต้นอีกครั้ง ทว่าข้าในเวลานี้จะตามหาเกราะหุ้มหนามแหลมซึ่ง
สลัดทิ้งไปกลับมาจากที่ใดเล่า...

ก่อนที่จะจะถูกน้ำตาแห่งความหวาดกลัวของตนปกคลุม ประตูไม้ไผ่
ก็ส่งเสียง ‘แอ๊ด’ เปิดออก เบื้องหลังบานประตูคือเงินหนี่ผู้มีสีหน้าตะลึง
ตะลาน

“เจ้าเองหรือ...” ข้ามองหน้าเงินหนี่ พลังลดกำปั้นของตนลงอย่าง
กระอักกระอ่วน ในสายตาของเขา เวลานี้สภาพของข้าต้องมิต่างอันใดกับสตรี
วิปลาสนเป็นแน่ เดินทางจากแคว้นฉินมายังแคว้นซ่งเป็นระยะเวลาหนึ่งเดือนกว่าๆ
ผิวสองข้างแก้มต่างถูกลมหนาวกัดกร่อนจนปริแตกบวมแดง เวลานี้รอยแตก
เหล่านั้นถูกน้ำตาเอ่อนอง ใบหน้าของข้าแสบร้อนเจ็บปวดยิ่งนัก

“เจ้าเป็นอะไร เจ้าไปที่ใดมาหรือ” เงินหนี่ก้าวออกจากประตูไม้ไผ่อย่าง
เร่งร้อน

“ข้าไปที่อ้ายหลิง” ข้าก้มหน้าปาดน้ำตา หลบเสียงสายตาสำรวจตรวจตรา
ของเขาพรางก้าวเท้าเข้าสู่เรือนสุรา “เหตุใดเจ้าจึงมาอยู่ที่นี้ เจ้ามาได้เดินทาง
ไปที่แคว้นฉินหรือ เหตุใดจึงกลับมาเร็วเพียงนี้”

“กลับมาตั้งแต่เมื่อครึ่งเดือนก่อนแล้ว” เงินหนี่ปิดประตู ก่อนก้าวยาวๆ
เข้ามาขวางทางข้า “มีคนรังแกเจ้าหรือ”

“ท่านเงิน เวลานี้ข้าไม่เหลือกำลังจะสนทน่อีกแล้ว ปล่อยข้าไปนอน
เถิด ข้าเหนื่อยยิ่งนัก”

ไต่ยืนเช่นนั้น เงินหนี่ไม่ขยับเขยื้อนแม้แต่น้อย เขาก้มหน้าลงมองข้า

ยืนนึ่งอยู่ตรงหน้าราวกับภูผาสสูงซึ่งตั้งตระหง่าน

ข้าเงยหน้ามองเขาอย่างไรหนทาง ข้ารู้ว่าพฤติกรรมของตนเมื่อครู่ ผิดปกติและน่ากลัวยิ่งนัก ทว่าเวลานี้ข้าไม่มีเรี่ยวแรงจะอธิบายสิ่งใดให้เขาฟัง อีกแล้ว

ท่ามกลางความมืด พวกเรามองสบตาอีกฝ่าย นิ่งงันมิเอ่ยวาจาอยู่เช่นนั้น แวตตาของเขาแวโรจจันราวเปลวเพลิง ขณะที่แวตตาของข้าว่างเปล่าราว ซากซีเถ้า ครู่หนึ่งหลังจากนั้น ที่สุดเขาก็ขยับกาย หยิบถังไม้ซึ่งวางอยู่ข้าง ขันบันไดขึ้นมา

“เจ้าจะทำสิ่งใด” ข้าเอ่ยถามอย่างอ่อนแรง

“ไปตักน้ำมาให้เจ้า เจ้าดูอย่าแย่งน้” สายตาของเขาเบนมายังแก้มซึ่ง ปริแตกของข้า ข้าแค้นหัวเราะคราหนึ่ง โยนห่อผ้าลงบนเสื่อต้นกกหน้าประตู เรือน ก่อนถอดรองเท้าก้าวขึ้นบันได

“ท่านเจิน เจ้ามิต้องติดต่อข้าถึงเพียงนี้ ข้าหาได้มีความสำคัญต่อสกุลจ้าว อีกแล้ว และข้าจะไม่ยอมถูกสกุลเจินใช้ประโยชน์อีก หากเจินผานเป็นคนส่ง เจ้ามาหาข้าที่แคว้นซ่ง เช่นนั้นเจ้าก็สามารถกลับไปได้แล้ว”

“ยามเมื่อสหายต้องการความช่วยเหลือ ข้าไม่มีวันหันหลังจากไป”

ข้าหันหน้ากลับไปเมื่อได้ยินเช่นนั้น ดวงจันทร์สุกสกาวลอยขึ้นเหนือ ยอดเขาทางทิศตะวันออก ใบหน้าจริงใจซึ่งแอบด้วยแสงจันทร์สีฟ้าของเจินหนี สะท้อนเข้าสู่ดวงตาข้าอย่างแจ่มชัด ข้าจับจ้องเขา ตะลึงงันชั่วครู่ ก่อนจะเอ่ย ขึ้นอย่างเย็นชา “เจ้าเข้าใจผิดแล้ว ข้ามิใช่สหายของเจ้า และหาได้ต้องการความช่วยเหลือจากเจ้า”

ข้าเข้าใจว่าคนสงวนวาจาเช่นเขาจะเลือกจากไปอย่างเงียบงัน แต่ข้า ลืมไปว่าเขาคือบุรุษซึ่งถูกผู้คนขนานนามว่า ‘ยอดบุรุษผู้เปี่ยมคุณธรรม’ เขามีโยติการปฏิเสธรอย่างเย็นชาใส่อารมณ์ราวกับเด็กของข้าแม่แต่น้อย

“พยักหน้ายิ้มแย้มให้กันบนถนนคือสหาย ร่วมโต๊ะยกถ้วยร่ำสุราคือ สหาย เจ้าเคยช่วยชีวิตข้า เจ้ารักษาสัญญาส่งวิญญาณพี่น้องนับแสนที่อายหลิง

แทนข้า แม่เจ้ามียินดีเป็นสหายกับข้า ข้าก็ยังคงเห็นเจ้าเป็นสหาย ชาของเจ้าได้รับบาดเจ็บ หากไม่ต้องการตอบรับความรู้สึกของข้า ก็คิดเสียว่าข้าเป็นคนนอกผู้มากเรื่องแล้วกัน!”

เขาหยิบถังหมุนกาย ข้าพลันเอ๋วยปากจึงเขาอย่างมีทันทูตัว “เงินหนี้เหตุใดเจ้าจึงเดินทางออกจากแคว้นนี้”

“เพราะดาบเล่มนี้” เงินหนี้ตะดาบพลางหันกลับมา “หลังจากฉีโหวลิ่งพระชนม์ ท่านอัครเสนาบดีต้องการกวาดล้างเหล่าขุนนางต่ำพู่ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับอัครเสนาบดีฝ่ายขวาทั้งหมดในราชสำนัก ดาบของข้าเล่มนี้สามารถสังหารคนโดยไม่เปรอะเลือด ก่อนออกจากแคว้นข้าสังหารคนไปยี่สิบเจ็ดศพ ชื่อจื่อไม่ต้องการให้ข้าอยู่ที่เมืองหลินจื่อสังหารคนแทนท่านอัครเสนาบดีต่อไป จึงให้อิสระข้าเป็นเวลาสามปี ชื่อจื่อมิได้มอบคำสั่งใดแก่ข้า เพียงกล่าวว่ายามเมื่อข้าเดินทางผ่านเมืองซินเจียง หากได้พบเจ้า ก็ช่วยกล่าวขอบคุณแทนเขาและอาชู้ด้วย”

ขอบคุณข้า ขอบคุณสิ่งใดเล่า

เป็นมิตร เป็นศัตรู ทุกคราที่ข้าจมดิ่งลงสู่หุบเหวลึก ผู้ที่ยื่นมืออุดรู้งข้ามักเป็น ‘ศัตรู’ ของข้าเสมอ บางทีอาจเป็นคนที่อาชู้กล่าวในวันนั้น แต่เดิมบนโลกนี้ก็ไม่มีมิตรแท้และศัตรูที่ถาวร!

ข้าถอนหายใจเบาๆ ก่อนงยหน้าขึ้นเอ๋วยกับเงินหนี้ “พวกเขาไม่จำเป็นต้องขอบคุณข้า เจ้าเองก็ไม่ติดค้างสิ่งใดกับข้า ขอโทษด้วย วันนี้ข้าประสบลิ่งไม่ตีมากนัก เวลานี้ไม่รู้ว่าจะรกรกล่าวสิ่งใด”

“ไม่ยากพูดก็มิต้องบิบบังคับให้ตนเองพูดหรอก ข้าเข้าใจดี” เงินหนี้พยักหน้าให้ข้าเบาๆ ก่อนจะถือถังน้ำหมุนกายเดินจากไป

ข้าเหม่อมองภาพแผ่นหลังของเขา พलगกลืนคำสองคำซึ่งติดอยู่ที่ริมฝีปากกลับไป

ก้าวขึ้นบันได ผลักเปิดประตู สามเดือนที่ไม่อยู่ ห้องของข้ากลับสะอาด สะอ้านผิดปกติ กลิ่นกำยานฟางจื่ออันบางเบาแผ่กระจายอยู่ท่ามกลางอากาศ

อบอุ่น เตียนนอน โตะหนังสือ สิ่งของทุกชิ้นในห้องจัดวางเหมือนยามที่ข้าจากไปไม่มีผิดเพี้ยน ความแตกต่างเดียวก็คือข้างโตะเตี้ยริมหน้าต่างมีที่นอนและผ้าห่มสีฟ้าชุดหนึ่งเพิ่มขึ้นมา

ยามเมื่อเงินหนี้ยกอ่างน้ำเข้ามาในห้อง ข้ากำลังจับจ้องไปยังที่นอนนั้นอย่างเหม่อลอย พลังคิดว่าหลังออกจากเมืองหลินจือเขาก็ไม่มีบ้านให้กลับไปเช่นเดียวกับข้าใช่หรือไม่

เงินหนี้วางอ่างน้ำลงตรงหน้าข้า รีบเดินไปที่ข้างผนัง ม้วนเก็บที่นอนสีค่อนข้างเกาชุดนั้นขึ้นมา “คืนนี้ข้าจะย้ายออกไป เจ้าวางใจเถิด ข้าไม่ได้เคลื่อนย้ายสิ่งของของเจ้า”

“ระหว่างที่ข้าไม่อยู่ เจ้าอาศัยอยู่ที่เรือนสุรามาโดยตลอดหรือ” ข้าถาม
“ในขบวนการค้าไม่มีสุรา ต้มสุราที่เจ้าหมักบ่มจนเคยชิน กลิ่นสุราผสมน้ำในเมืองซินเจียงเหล่านั้นไม่หลงเสียแล้ว ข้าอยู่ที่แคว้นจิ้นต่อไปไม่ไหว เดินทางกลับมาถึงตั้งแต่ก่อนปีใหม่ แต่เดิมคิดจะมาร่ำสุราอวีจิ้นที่เจ้าหมักบ่มยามเผ่าปี มีคิดว่าเจ้าจะเดินทางไปแคว้นฉี”

“ฤดูใบไม้ร่วงที่ผ่านมา ข้ามิได้บ่มสุราอวีจิ้น” ข้าหยิบผ้าเช็ดหน้าออกจากอกเสื้อ ค่อยๆ จุ่มผ้าลงในน้ำที่ละน้อย

“อ้อ หลังจากกลับมาข้าก็รู้แล้ว เวลานั้นเจ้าไม่อยู่ ทั้งหอผู้ชู้ยังขาดคนดูแลเรือนสุราพอดี ข้าจึงย้ายเข้ามาอาศัย ไม่มีค่าจ้าง มีเพียงสุราผู้ไปวันละครึ่งกาพอให้ดับกระหาย” เงินหนี้หยิบแถบผ้าสีเทาดำเส้นหนึ่งออกจากอกเสื้อเคลื่อนไหวยเพียงไม่กี่คราก็มัดที่นอนซึ่งม้วนเก็บเรียบร้อยกลายเป็นห่อผ้าซึ่งสามารถสะพายขึ้นหลัง

“เจ้าต้มสุราของอาชู่จนเคยชิน ออกจากเมืองหลินจือก็หาสุราซึ่งมีรสถูกปากมิได้ จึงตามหาสุราจนถึงหอผู้ชู้ใช่หรือไม่”

เงินหนี้หัวเราะเสียงเบาสองครา หาได้เอ่ยปฏิเสธ ข้าหันหลังให้เขา เช็ดล้างคราบน้ำตาลบนใบหน้า ก่อนนำผ้าซึ่งบิดแห้งแล้วไปแขวนไว้ที่หน้าต่าง “คืนนี้รุ่งอยู่ก่อนเถิด ข้าจะไปจัดห้องเล็กสำหรับเก็บเครื่องหอมและไหเปล่า

ให้เจ้า เวลาที่พันท้ายปีมาแล้ว อย่าตี๋มสุรายิวัจฉินอีกเลย ในโรงเก็บสุรายังมี ยาโฉวเซียงไห่เล็ก ๆ ที่ข้าแอบเก็บไว้ หากเจ้าไม่รังเกียจรสขมของมัน ค็นี่ ก็ตี๋มเสียให้หมดเป็นเพื่อนข้าเถิด!”

“มีสุราให้ตี๋ม ข้าจะรังเกียจได้อย่างไร” เขายิ้ม หยิบที่นอนซึ่งม้วนและมัดเรียบร้อยแล้วขึ้นมาถือไว้ ก่อนก้าวยวๆ ตรงไปหน้าประตูห้อง “ขาของเจ้ามีแผล นั่งรออยู่ในห้องเถิด สุราซ่อนอยู่ที่ใด ข้าจะไปยกมา”

“ซ่อนอยู่ในหมุมตะวันออกเฉียงเหนือของกองรวงข้าว”

“ได้” เงินหนึ่งพยกหน้า หันกายเปิดประตู กลับดึงเท้าที่ก้าวออกไปกลับเข้ามาอีกครั้ง “อาสือ เหตุใดจึงต้องหมักบมยาโฉวเซียงให้มีรสขมเพียงนั้น”

“ขมจึงจะระงับความโศกเศร้า³⁵⁹ ได้อย่างไรเล่า” ข้าหัวเราะเสียงเบา ก่อนก้มหน้าลง

ยามราตรี เงินหน้าสุรายาโฉวเซียงถ้วยแล้วถ้วยเล่าเป็นเพื่อนข้า ยามปกติเขาผู้นี้มีเมื่อยวาจา แม้ร้ายสุรา วาจาของเขาก็ยังคงน้อยยั้งนัก สกุลจ้าวแต่งตั้งชื่อจื่อคนใหม่ ชื่อจื่อแต่งภรรยาใหม่จากเผ่าตี๋ เมื่อเดินทางไปถึงเมืองซินเจียง เรื่องใหญ่เพียงนี้ข้าไม่มีทางไม่ได้ข่าว ทว่าราตรีนี้ เขาหาได้เอื้อนเอ่ย หัวข้อสนทนาเกี่ยวกับสกุลจ้าวออกมาแค่สักประโยค

ข้าร้ายสุราเอนพิงบานหน้าต่างมองออกไปยังดวงจันทร์เหนือผืนฟ้าอย่างเหม่อลอย เงินหน้าหนึ่งอยู่ข้างกายข้า ตี๋มสุรายาโฉวเซียงหมดถ้วยอีกครั้ง เขากล่าว “หากเจ้าเป็นบุรุษ ข้าอาจจะรู้ว่าควรรอบใจเจ้าเช่นไร”

ข้ากลืนสุรารสขมในปาก หันไปแย่งถ้วยที่อยู่ในมือเขาด้วยรอยยิ้มกว้าง “ท่านเงิน อย่าตี๋มเลย ข้ารู้ว่าเจ้าไม่ชอบยาโฉวเซียง” เขาเป็นคนดีที่ไม่สันหัดการเอ่ยปฏิเสธ เขาไม่รู้ว่า สิ่งที่ข้ารู้สึกชอบคุณชายซึ่งเป็นอย่างยิ่งในเวลานี้ ก็คือความเงียบงันอันล้ำค่าของเขา

หาก... ยามเมื่อดวงจันทร์สีเงินยวงลอยขึ้นสู่กลางผืนฟ้า เสียงเคาะจาก

³⁵⁹ ยาโฉวเซียงแปลว่ากลืนหอมซึ่งสามารถระงับความเศร้าโศก

ด้านนอกประตูไม้ไผ่มีได้ตั้งขึ้น ข้าคิดว่าเงินหน้ต้องได้ฟังคำขอบคุณซึ่งส่งออกมาจากใจจริงของข้าอย่างแน่นอน

“มีผู้ใดอยู่หรือไม่” เสียงดังกังวานของบุรุษผู้หนึ่งแหวกผ่านความเงียบงันในยามค่ำคืน

เมื่อได้ยินเสียงนี้ สุรยาโกโหวเซียงทั้งถ้ายในมือข้าพลันหกกระจาย

เก้าสิบแปด สรรพล้างล่วนแปรฉับ

ข้าไม่ได้ยินเสียงนี้มานานเพียงใดแล้ว ยามเมื่อเสียงของเขาลอดผ่านประตูไม้ไผ่มาถึงหูของข้า ข้าเกือบเข้าใจว่านี่คือความฝันงดงามน่าหลงใหล แต่อย่างไรก็ต้องตื่นขึ้น สองร้อยกว่าทิวาราตรี สำหรับข้ายามค่าคืนเป็นเวลาแห่งความสุขมากกว่ากลางวันเสมอ เหตุเพราะหากอยู่ในความฝัน ข้าจะสามารถพบกับเขาอีกครั้ง จะสามารถซึมซับการเอาอกเอาใจของเขาได้ตามอำเภอใจ โดยไม่ต้องกังวลถึงสิ่งใด ทวารাত্রีนี้ เขาปรากฏตัวขึ้นในโลกของข้าจริงๆ ขณะที่ข้ากลับเจ็บปวดจนนี้ก็อยากตื่นขึ้นจากความฝันอันแสนทรมาณ
อุชิวี่มาแล้ว พากรรยาผู้งดงามสูงส่งตั้งดวงอาทิตย์ในต้นเดือนสามมา
เคาะเรียกอยู่หน้าประตูเรือนสุรา

เงินหนี้เปิดประตูแทนข้า ข้ายกมือปิดปากซ่อนกายอยู่เบื้องหลังบานหน้าต่างราวกับโจรถ่อยผู้ไม่อาจสู้แสงสว่าง

“พู่จวิน สุราจุเหยียนถั่วของหอจุฑูรศชาติดีจริงๆ ข้าจะซื้อกลับไปทำไหสามไหพวกเราก็กินไว้ดื่มเอง อีกสองไหมอบให้พี่หญิงใหญ่และใต้หวาง”³⁶⁰

---

³⁶⁰ ชื่อเรียกตำแหน่งเจ้าผู้ครองแคว้นได้

ดีหรือไม่” ภรรยาใหม่ของเขาสวมชุดสีแดงร้อนแรงราวกับเปลวเพลิง ใบหน้าหวานล้ำ สันจมูกสูงโด่ง นางกล่าวภาษาจีนอย่างมีใคร่คุ่นเคย ทว่าสิ่งนี้กลับเพิ่มความอ่อนหวานนุ่มนวลให้ใบหน้าคมคายของนางอย่างน่าประหลาด

อู่ซวีโอบเอวบางของภรรยาผู้ดังตามราวกับบริเวณรอบด้านรังไรผู้คน เขามองนางพลางยิ้มยิ้ม ยิ้มอย่างลุ่มหลงล่องลอย คล้ายหญิงงามข้างกายคือ บ่อเกิดแห่งความสำราญทั้งปวงของเขาในเวลานี้ “พี่หญิงใหญ่ไม่ชอบสุรารสหวานเสียจนเช่นนี้ หากเจ้าชอบก็เก็บทั้งหมดไว้ดื่มเองเถิด! แต่ถ้าว่าสุรา ห้ามเจ้าออกจากจวนไปซี้ม้า ระวังจะตกลงจากหลังม้า” เขาตะเปลาญจมูกของนางเบาๆ เช่นเดียวกับที่เขาเคยใช้ปลายนิ้วอันอบอุ่นแตะจมูกอันเย็นเฉียบของข้ามานับครั้งไม่ถ้วน

แต่ก่อนหากอยู่ต่อหน้าผู้อื่น ข้ามักไม่คุ่นเคยการกระทำที่ใกล้ชิดสนิทสนมเช่นนั้นของเขา แต่ภรรยาของเขาชอบใจนัก นางอิงแอบไหล่เขา ลักยิ้มสองข้างแก้มราวกับจะหลั่งน้ำผึ้งหอมหวานออกมาได้ “ฟูจวิน ท่านดีต่อข้าถึงเพียงนี้ ข้าจะเชื่อฟังท่านทุกเรื่อง...” นางเงยหน้ามองอู่ซวี อู่ซวีก็มหน้าเอ่ยกระซิบบางสิ่งข้างหูนาง นางซุกหน้าลงในอ้อมแขนเขาอย่างเขินอาย ดูคล้ายนกนางแอ่นตัวน้อยซึ่งบินกลับรัง

ท่ามกลางความมืด ใจข้าพลันปริแตกเกิดรอยร้าว เสียง ‘เปรี๊ยะ’ ดังก้องกังวาน ข้าเข้าใจว่าเขาจะได้ยิน ทว่ายามเมื่อมีเสียงหัวเราะ นुरुษมักไม่ได้ยินเสียงหัวใจแตกสลาย

อู่ซวีลูบไล้เส้นผมเป็นลอนยาวของสตรีเฝ้าตี เขายิ้มกว้างพลางหันมองเงินหนี่ซึ่งยืนอยู่ด้านหนึ่ง “พี่เงินช่างมีอารมณ์สุนทรีย์นัก สละทั้งกองทัพทหารนับพันนาย ปฏิเสธเมืองศักดิ์นิสาสามแห่ง กลับมาอาศัยอยู่ในเรือนสุราของทอฝูซู่แห่งนี้แทน อย่างไรก็ตาม หรือในเรือนสุราแห่งนี้แอบซ่อนเทพอี่ตี้เอาไว้ ทำให้พี่เงินอาลัยอาวรณ์มีอาจจากไปเช่นนี้”

นอกหน้าต่าง เงินหนี่ประคองดาบพลางเอ่ยตอบ นิ้วทั้งสิบของข้ากำกรอบหน้าต่างแน่น คิดอยากฟังเสียงของพวกเขาให้ชัดเจน แต่กลับไม่ได้ยิน

ลิ่งได๋ ข้าได้ยินเพียงเสียงหัวใจดวงหนึ่งปริแตก ดังก้องกังวาน แผลกสลาย เป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยหล่นกระจายทั่วพื้น

สุราที่หมักบ่มเป็นเวลาหกเดือนกว่าๆ สตรีผู้งดงามเจิดจ้าราวแสงอาทิตย์ก็กลับใช้เวลาเพียงหนึ่งเค่อชุนย้ายจนโรงสุราของข้าว่างเปล่า ยามเมื่อเงินหนี้ยกกล่องบรรจุมุกหยกอันล้ำค่าและเย็นเฉียบวางลงตรงหน้าข้า ข้าก็อุ้มกล่องฝังมุกสีด้าใบนั้นโยนใส่กำแพงโดยแรงราวกับคนเสียดสี

“เหตุใดเขาจึงแต่งภรรยา เหตุใดเขาจึงไม่มาหาข้า เหตุใดเขาจึงเชื่อคำโกหกของข้า ทั้งที่เขารู้ว่าผู้ที่อยู่ในใจของข้าคือเขา ทั้งที่เขารู้ว่าข้าจากมาเช่นนี้ก็เพื่อเขา... ทั้งที่เขาเคยกล่าวว่าตนเองแต่งงานกับข้าแล้ว มิอาจแต่งกับสตรีอื่นอีก... เขาต่างหากที่เป็นคนหลอกลวง เขาคือคนหลอกลวง!” ข้าย่อกายกิริตร้องเสียงดังอยู่บนพื้น กระทั่งยามที่วาจาเชือดเฉือนหัวใจเหล่านั้นพ้นออกจากราก ข้าจึงรู้ตัวว่า... ที่แท้ในใจของตนเองก็มีความแค้นเคืองอันลึกกล้าถึงเพียงนี้

ที่แท้สิ่งที่ข้ารอคอยมาโดยตลอด ก็คือหลังจากแยกจากกัน เขาจะไม่มีความสุขเช่นเดียวกับข้า

ข้าหลุดกายล้มลงกับพื้นร่ำไห้จนไร้เสียง อาจเพราะความไร้เยื่อใยและความสุขของอู่ซวี อาจเพราะความอัปยศและจอมปลอมของตัวข้าเอง

เงินหนี้ยังคงไม่รู้ว่าจะปลอบโยนข้าเช่นไร เขายืนอยู่ตรงหน้าข้า มองดูข้าร้องไห้สะอึกสะอื้นหายใจติดขัด ข้าจำไม่ได้ว่าเขาจากไปเมื่อใด เช่นเดียวกับที่ข้ามองไม่เห็นแผ่นหลังของอู่ซวียามเขาเดินจากไป

ในขณะที่ข้าร้องไห้จนไม่เหลือน้ำตาให้ไหลริน เงินหนี้ก็กลับมา เขาวางสารแผ่นไม้ขนาดประมาณหนึ่งฝ่ามือลงที่ข้างมือข้า “อาสี่ นี่คือนางสี้อัญญา ชายตัวเป็นทาสของเจ้า เมื่อเผามันเจ้าก็จะเป็นอิสระ ชาติภพนี้ เจ้าควรจะมีชีวิตอยู่เพื่อตัวเองสักครั้งหนึ่ง”

ชาติภพนี้ควรจะมีชีวิตอยู่เพื่อตัวเองสักครั้งหนึ่ง ประโยคนี้เป็นราวกับมนตราทำลายคำสาป จุดประกายเปลวไฟดวงหนึ่งขึ้นกลางช่องอกอันมีมิติ

ของข้า ข้าพยายามยกยขึ้นจากพื้น ลูกขึ้นจุดไฟเผาหนังสือสัญญาซึ่งเขียนชื่อของข้าแผ่นนั้น

ท่ามกลางกลุ่มควันซึ่งส่งกลิ่นหอมประหลาดฟุ้งกระจาย ข้าไม่รู้ลึกถึงความยินดีของการได้รับอิสระ เหตุเพราะพันธนาการซึ่งร้อยรัดกักขังตัวข้าหาใช้สารไม่แผ่นนี้

ความรัก... ข้ามีรักที่มีอาจปล่อยวางมากเกินไป จึงถูกกำหนดให้มีอาจเป็นอิสระไปตลอดกาล

เล่าลือว่าที่ดินแดนจึง³⁶¹ ของแคว้นฉู่ทางใต้มีทะเลสาบขนาดใหญ่นามว่าวันเมิ่ง กว้างไกลไร้ขอบเขต ม่านหมอกปกคลุมเหนือผืนน้ำ เหยียนตี้³⁶² เคยปลุกหญ้าลิมทุกซัฟพันต้นไว้ใต้ทะเลสาบอวันเมิ่ง หญ้าเขียนซึ่งเติบโตในเดือนสาม แห่งเหียวในเดือนสี่ กินแล้วสามารถลืมนความรักและความทุกซัใจ ข้าคิดว่า ครานี้ข้าต้องเดินทางไปยังแคว้นฉู่จริงๆ เสียแล้ว

...

ข้าขี่ม้าเหยียบย่ำเส้นทางซึ่งเต็มไปด้วยเม็ดทรายสีเหลืองปลิวอ่อนยามเมื่อเดินทางผ่านต้นไม้เก่าแก่ที่ข้างทางต้นนั้น ข้ามองเห็นสตรีซึ่งเหม่อมองรอคอยอย่างเมามายอีกครั้ง นางรอคนผู้หนึ่งอยู่ที่นี้ นับแต่ฤดูร้อนอบอ้าวกระทั่งหิมะหนาวเหน็บไปรยปราย บัดนี้ข้าจะพานางจากไปแล้ว พานางไปยังสถานที่ที่นางอยากจะไป เหตุเพราะคนที่นางรอคอยจะไม่มีวันกลับมา เขาลืมเลือนนางไปแล้ว

ฤดูใบไม้ผลิรัชสมัยพระเจ้าโจวปีที่สี่สิบ ข้ากับเงินหนี่เดินทางสู่ทิศตะวันตก มองดูคนรู้จักเก่าแก่ในเมืองซินเจียงจากที่ไกลๆ ก่อนจะบังคับม้าเดินทางลงใต้ไปยังทะเลสาบอวันเมิ่ง

³⁶¹ ชื่อเรียกพื้นที่แถบแคว้นฉู่ในสมัยโบราณ

³⁶² หัวหน้าชนเผ่าแซ่เจียงในสมัยโบราณ เป็นบรรพบุรุษของชาวจีนสายหัวเขี้ยวในช่วงก่อนยุคลัทธิเต๋า

วันที่ข้ามมองเห็นชื่อเออร์รี่ในเมืองซินเจียง นางนั่งอาบแสงแดดอยู่ในเรือนหลังใหญ่ที่จ้าวยางมอบให้หญ่อย่างสงบสุข มือของนางลูบไล้หน้าห้องซึ่งหนุนขึ้นอย่างแผ่วเบา รอยยิ้มพอใจเป็นสุขที่มุมปากดูเจิดจ้าเสียยิ่งกว่าห้วงอัถุมนณีสีม่วงบนดิ่งหู

ข้าสวมเสื้อผ้าปานเนื้อหยาบ ปีนอยู่บนกิ่งไม้้นอกกำแพงเรือนด้วยเท้าเปล่า แอบมองนางอย่างเงิบงันอยู่เช่นนั้น

สิบสองปี เวลาเคลื่อนคล้อยไหลรินผ่านปลายนิ้วมือของพวกเรา นางพบคนที่นางรัก มีบุตรของตนเอง ส่วนข้ากลับใช้เวลาสิบสองปีทอดทิ้งตัวตนและพยายามดิ้นรนตามหาตัวตนกลับมาอีกครั้ง

สิบสองปี นางก้าวเดินอยู่บนเส้นทางนี้อย่างเงิบสงบ วิ่งตรงเข้าหาความสุข ข้ากลับลากเส้นเป็นวงกลมอย่างอึกทึกครึกโครม สุดท้ายก็กลับมาสู่จุดเริ่มต้นอีกครั้ง

ฤดูใบไม้ผลิอันอบอุ่นในเดือนสาม เงินหนึ่งสร้างกระท่อมไม้หลังเล็กๆ พาดอยู่เหนือบึงต้นอ้อของทะเลสาบอวิ้นเมิ่งให้ข้า ข้าเลิกเรียกเขาว่าท่านเงิน เขารับข้าเป็นน้องสาว

พี่ชายผู้หนึ่งขริมพุดน้อยของข้ามีเวลาแห่งอิสรภาพเพียงสามปี ด้วยเหตุนี้เขาจึงมีโอกาสใช้ชีวิตไปวันๆ อยู่ท่ามกลางไอหมอกของทะเลสาบอวิ้นเมิ่งเป็นเพื่อนข้า หลังจากสร้างกระท่อมเสร็จ เงินนั้นก็จากไปพร้อมกับดาบของเขา หลังจากนั้นทุกๆ สองถึงสามเดือน เขาจะกลับมาอยู่เป็นเพื่อนข้าที่ทะเลสาบอวิ้นเมิ่ง บางครามาเพียงผู้เดียว บางคราก็มาพร้อมกลุ่มจอมยุทธ์phenjer เสียงดังโหวกเหวก ทว่านิสัยน่าคบหายิ่งนัก

ในทะเลสาบอวิ้นเมิ่งไม่มีหุบถ้ำลึมหึมา แม้ที่นี้จะมีพีชพรรณหลายหลาก ไม้ดอกแบ่งบานองงาม กลับขาดเพียงหญ้าเขียวซึ่งจะทำให้ลึมเลือนความรักและความทุกขใจ ทว่าข้าก็ค่อยๆ ค้นพบว่า เมื่ออาศัยอยู่ที่ทะเลสาบกว้างใหญ่แห่งนี้นานวันเข้า เอ่ยวาจาหยอกล้อกับจอมยุทธ์phenjerกลุ่มนี้บางครั้งเข้า คล้ายว่าใจของข้ากว้างขวางขึ้น เมื่อใจกว้างขึ้น อารมณ์เศร้ากังวลซึ่งเคยอัดอั้น

อยู่ในใจก็เล็กลง ข้าเก็บซ่อนมันเอาไว้ในมุมหนึ่งของจิตใจ และแอบคาดหวังว่าสักวันหนึ่งจะสามารถลืมเลือนการมีอยู่ของมัน

วสันตฤดูผ่านพ้น สารทฤดูแย้มกราย ในเวลาไม่กี่เดือน พืชน้ำ

ออกดอกสีม่วงกระจุกกระจิมตามแนวริมทะเลสาบก็ค่อยๆ เที่ยงแห้งมิเหลือเค้าเดิม ผืนป่าซึ่งรกรกริมสีทึบทึมในฤดูร้อนถูกปกคลุมด้วยอาการน้ำเหลืองแดงสดใสมายใต้การพัดพาของลมฤดูใบไม้ร่วง ดวงอาทิตย์โผล่พ้นยอดเขาทางทิศตะวันออก ข้าสะพายตะกร้าเถาวัลย์ซึ่งสานขึ้นใหม่ ฮัมทำนองเพลงพื้นเมืองพลางเดินตรงเข้าไปในป่า

ครึ่งเดือนก่อน ยามล่าสัตว์อยู่ในป่าข้าได้พบต้นสาเลีป่าหลายต้น เป็นต้นสาเลีที่มีอายุประมาณเจ็ดแปดปี บนกิ่งไม้ใบหนาที่บอบออกพวงสาเลีป่าสีเขียวเข้มเต็มต้น สาเลีป่ามีเนื้อน้อย เมล็ดใหญ่ แม้สุกแล้วก็ยังคงมีรสเปรี้ยวเซ็ดฟัน แต่ถ้าต้นสาเลีป่าแปดเก้าลูกรวมกับเบ็ดปาตัวอวบอ้วน เนื้อเบ็ดจะหอมมันแต่ไม่เลี่ยน นุ่มละลายอยู่ในปาก เพียงนึกถึงก็น้ำลายสอขึ้นมาอย่างอดมิได้

แคว้นฉุ่มมีพื้นที่กว้างใหญ่ ราษฎรประปราย กลางผืนน้ำของทะเลสาบอวันเม็ง ข้าเคยเห็นชาวฉุ่มพายเรือขนาดเล็กซึ่งทำจากไม้ท่อนเตี้ยมาล่านกจับปลา ทว่าในป่าริมทะเลสาบแห่งนี้กลับมิเคยพบเห็นคนอื่น นานวันเข้าข้าก็เห็นป่าเล็กๆ แห่งนี้เป็นสวนหลังเรือนของตน ข้าเก็บยา ฝักดาบ ใช้เชือกป่านมัดคอก่อนหินล่าสัตว์ในป่าแห่งนี้ เพียงจับปลายด้ามหนึ่งของเชือก เหวี่ยงปลายด้ามที่ผูกก่อนหินจนเกิดเสียงแหวกอากาศ แล้วโยนออกไปตามแรงแมวป่าซึ่งแอบกินลูกนกอยู่บนต้นไม้ก็จะร่วงหัวทิ่มตกลงมา วิธีนี้เงินหั้นเป็นคนสอนข้า อันที่จริงเขาและเหล่าสหายของเขายังสอนสิ่งต่างๆ แก่ข้ามากมาย สตรีผู้หนึ่งใช้ชีวิตอยู่เพียงลำพัง ย่อมมีสิ่งที่จะต้องศึกษาเรียนรู้มากนัก

หอบผู้ช้วนแสนศึกคักในแคว้นช่งทำให้ข้ารู้สึกโดดเดี่ยว หุบเขาและทะเลสาบอันอ้างว้างในแคว้นฉุ่มกลับทำให้ข้ารู้สึกเบิกบานเป็นอิสระ ข้าล่าสัตว์จับนก ตกปลา ยามอากาศดีก็จะนอนหลับอยู่บนผืนหญ้าข้างทะเลสาบ หลับ

ตื่นหนึ่งกินเวลากว่าหนึ่งถึงสองชั่วโมง บางครั้งข้าก็ถูกเสียงร้องของฝูงห่านป่า ซึ่งโฉบบินอยู่กลางท้องฟ้าปลุกให้ตื่น บางครั้งกระต่ายซึ่งโง่งมเป็นพิเศษก็มากัดกินไปไม้ที่ข้าใช้คลุมปิดหน้า แน่ใจว่าส่วนมากข้ามักจะถูกชาวฉู่ซึ่งมีใจร้อนรนเขย่าปลุกให้ตื่น ชาวฉู่เคารพนับถือโหรา ทว่ามีใช้โหราทุกคนจะยอมเดินทางเป็นระยะหลายสิบลี้ไปรักษาชาวบ้านเพื่อเสียบึงข้าวเปลือกถุงเล็กๆ ข้าเป็นโหราจารย์ทั้งยังเป็นหมอ สิ่งสำคัญที่สุดคือข้ามีเวลามากมายมหาศาลให้ใช้เดินทาง ด้วยเหตุนี้ชาวฉู่ซึ่งอาศัยอยู่ในรัศมีห้าสิบลี้ต่างนิยมมาเรียกข้าไปรักษาโรค

ดินแดนฉู่อากาศร้อนชื้น ฤดูร้อนคราหนึ่ง ในสิบคนจะมีอย่างน้อยคนหนึ่งที่ล้มป่วยสิ้นใจด้วยโรคร้อนหรือไข้จับสั่น หลายเดือนที่ผ่านมา ข้าใช้เวลาส่วนใหญ่เดินทางไปรักษาโรคที่หมู่บ้านต่างๆ ริมทะเลสาบอวี่นเมิ่ง รวมถึงสอนพวกชาวบ้านต้มน้ำแกงป้องกันโรค เวลานี้อากาศเย็นลงแล้ว คนป่วยน้อยลง ข้าจึงมีเวลาว่าง สามารถทุ่มเทแรงกายแรงใจดูแลอาหารการกินของตนเอง

ก่อนอาทิตย์ตก ข้าเก็บสาละป่าเต็มตะกร้ากลับมาถึงบ้าน เลือกลูกที่ใหญ่ ลักหน้อยไปตุ๋นเป็ดอ้วน ส่วนที่เหลือเก็บใส่โถดินเผา รอดูว่าจะสามารถนำมามากบ่มสุราผลไม้ชนิดใหม่ได้หรือไม่ ตลอดวันกระทั่งก่อนข้าเข้านอน ล้วนเต็มไปด้วยเรื่องที่ทำให้มีความสุข

คืนนี้ข้าฝันถึงอู่ซวี แท้ที่จริงข้าไม่รู้สึกแปลกใจที่ได้พบกับเขาในความฝัน นับแต่วันที่ได้เห็นเขาและภรรยาใหม่ในสวนไผ่ เขายังคงเป็นแขกประจำในภาพความฝันของข้า แต่แรกข้าขบไล่ ต่อต้านปฏิเสธ เมื่อตื่นขึ้นก็มักนั่งเหม่อลอยทั้งวันเพราะคนในความฝัน เพราะเรื่องในความฝัน เขาลืมเลือนข้าไปแล้ว ดังนั้นข้าจึงรีบร้อนอยากจะลืมนึกเลือนเขาบ้าง

ที่ว่าภายหลัง ข้าปล่อยวางแล้ว ข้าเข้าใจดี มิใช่เพราะฝันเห็นเขาข้าจึงมีใจลืมนึกเลือนเขา แต่เป็นเพราะมีใจลืมนึกเลือนเขาข้าจึงฝันถึงเขา ความทรงจำในอดีตอันงดงามเหล่านั้นเปลี่ยนแปรมาเป็นภาพในความฝันของข้า ข้ายอมรับพวกมันอย่างสงบเยือกเย็น ยามตื่นขึ้นจึงไม่นั่งหวนคิดถึงพวกมันอย่างโง่งม

อีก

ราตรีนี้เข้ามาเยือนซ้ำในความฝันอีกครั้ง ข้าฝันเห็นเขาหนึ่งอยู่ที่ขอบเตียง พลังลูปไล้ดวงตาข้าอย่างแผ่วเบา เขากล่าว “แต่ไรเจ้าก็มีเคยเชื่อใจข้า ใช่หรือไม่ เจ้ามีดวงตาซึ่งอบอุ่นที่สุด น่ารักน่าทูลนอมที่สุดในโลก กลับมีปากที่กล่าวคำหลอกลวงและดวงใจที่เย็นเฉียบด้านชา เจ้าหนีไปจากข้า เช่นเดียวกับที่เจ้าเคยหนีจากแคว้นฉิน ลากจากคนผู้นั้นมาอย่างเด็ดเดี่ยว เจ้ารู้ว่าเจ้าตัดสินใจทำสิ่งที่มีประโยชน์ต่อเขามากที่สุด เช่นเดียวกับที่เจ้าคิดเอาเองว่าได้ตัดสินใจเลือกสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อข้ามากที่สุด แต่สูญหินน้อย ผู้ใดมอบสิทธิ์ในการเลือกให้แก่เจ้ากัน เหตุใดข้าจึงไม่มีกระทั่งโอกาสกล่าวคำว่าไม่ เวลานี้ ทุกสิ่งต่างเป็นไปตามที่เจ้าคาดการณ์ เจ้าดีใจหรือไม่ พอใจหรือไม่”

ท่ามกลางความมืด ข้าพยายามตื่นจะเอ่ยปาก ทว่ามีอาจส่งเสียงออกมาได้ จิตวิญญาณของข้าตื่นขึ้นแล้ว แต่ร่างกายกลับยังหลับสนิท เขาอนลงข้างกายข้า โอบกอดข้าอย่างแน่นหนาจากด้านหลัง เขาจุมพิตข้างแก้มและใบหูของข้าอย่างแผ่วเบา นิ้วมือเย็นเฉียบของเขาค่อยๆ คลายปมเชือกบนเนื้อของข้า ข้าร้องครวญครางอยู่ในความฝัน เขาจูบไล่ตามแนวลำคอของข้าลงไปยังลาดไหล่อันลั่นเทา เขาถอนหายใจ นิ้วมือเรียวยาวของเขาสอดเข้ามาในคอเสื้อซึ่งเปิดแผ่กว้าง ริมฝีปากร้อนฟ้าวหยุกเย้าแนบชิดอยู่บนแผ่นหลังของข้า ข้านึกอยากยกดินหนี แต่ร่างกายข้ากลับไม่โยดิความตั้งใจนั้น

“อาลิส โยจึงต้องทรمانข้าเช่นนี้ เหตุใดข้าจึงมีอาจมีความสุขบ้างเล่า” ท่ามกลางความมืด เขาพลิกข้าหันกลับไป ทาบทับกอดข้าไว้ได้ร่าง ริมฝีปากร้อนฟ้าว่อนโยนของเขาแนบชิดผิวกายเปลือยเปล่าของข้าพลังเคลื่อนลงด้านล่างที่ละซุ่น ก่อนจะอำปางกับเนื้อที่ข้างเอว

เขาแค้นเคืองโกรธเกลียดข้า จุมพิตของเขาแฝงการลงโทษและความสิ้นหวัง ข้าแยกไม่ออกกว่านี่คือความฝันหรือความจริง จึงยินยอมปลดปล่อยตนเองดำดิ่งลงสู่พายุโหมกระหน่ำที่เขาเป็นผู้ก่อขึ้น

ยามเช้าตรู่ เสียงร้องกังวานของห่านป่าในเบื้องต้นอ้อปลุกให้ข้าตื่นขึ้น ข้า

ดิ่งผ้าห่มพลิกกายควาหนึ่งอย่างสะลึมสะลือ ร่างกายเจ็บปวดเหมือนจริงยิ่งนัก หลังจากนั่งอยู่นอชู้ว์ครู่ ซ้ำก็สะบัดผ้าห่ม วิ่งออกจากประตูห้องไปอย่างรวดเร็ว ราวอุกฤษ

เป็นท่านหรือไม่ เป็นท่านมาหาข้าหรือไม่

ข้าวิ่งเข้าเปล้าร้องเรียกชื่อของเขายูริมบึงต้นอ้อของทะเลสาบอวี่นเมิ่ง ละอองดอกอ้อซึ่งโอบยิบเต็มผืนฟ้านำพาเสียงของข้าล่องลอยกระจายไปไกล ข้าออกวิ่ง ร้องตะโกนไปตลอดทาง ระหว่างท้องฟ้ากับผืนดิน ยังคงมีเพียงเสียงน้ำ เสียงลม และเสียงร้องเจื้อยแจ้วของหมูนก เปรียบกับความเหมือนจริงเมื่อคืน ทุกสิ่งตรงหน้าคล้ายความฝันเสียยิ่งกว่า ความฝันซึ่งทำให้โศกเศร้า และเลื่อนลอย

ไม่ เขาไม่อยู่ที่นี้ หรือเขาอาจไม่เคยมาตั้งแต่แรก...

ข้านั่งกอดเขายูที่ริมทะเลสาบในยามเช้า กลุ่มหมอกซึ่งล่องลอยเหนือผิวน้ำถูกสายลมในฤดูใบไม้ร่วงพัดพาผ่านข้างกายข้าไป

ที่ริมทะเลสาบดาวตก พวกเราทำพิธีแต่งงาน หลอมรวมกายใจ เพียงพริบตาเวลาก็ผ่านไปจนถึงหนึ่งปีกว่าๆ แล้ว หลังจากจากเขา ข้าฝันถึงบางสิ่งซึ่งมีอาจบอกเล่าแก่ผู้อื่น แต่ก็ไม่มีครั้งใดที่แจ่มชัด และเหมือนจริงเช่นเมื่อคืน เหมือนจริงเสียจนทำให้ข้าสงสัยว่านั่นอาจมิใช่ความฝัน ข้านั่งคุกเข่าอยู่ข้างทะเลสาบ ค่อยๆ ปลดเปลื้องเสื้อผ้าในตัวในซึ่งถูกไอหมอกซึ่มขึ้นออกจากร่าง เขาอาจมาหาข้าจริงๆ บนแผ่นหลังของข้าอาจเหลือร่องรอยประทับที่เขาทิ้งไว้เมื่อคืน... ข้าพยายามบิดกายหันหลัง เอียงศีรษะอย่างต้องการมองเงาของตนเองบนผืนน้ำให้ชัดเจน

นับปล้นสายลมหอบหนึ่งพัดผ่าน ผืนน้ำกระเพื่อมไหว ข้ากอดร่างเปลือยเปล่าของตนซึ่งลั่นเทาด้วยความหนาวอย่างอดไม่ได้

สวรรค์ แท้จริงข้ากำลังทำสิ่งใด! ปลดเปลื้องเสื้อผ้ากลางทุ่งกว้างในเวลากลางวันแสดๆ เพื่อพิสูจน์ความฝันอันเหลวไหลเช่นนั้นหรือ!

ข้าต่อว่าสาปแช่งตนเองอยู่ในใจ พลังหยิบเลือดผ้าบนพื้นขึ้นมาทอหุ้ม

ร่างของตนอย่างรวดเร็ว นี่เป็นเพียงความฝัน เพียงความฝันเท่านั้น ข้าพเจ้าเอือก
เส้นเล็กๆ ตรงเอว สูดอากาศเย็นเฉียบเข้าเต็มปอด ก่อนยื่นกายลุกขึ้นยืน
ไถลออกไป ท่ามกลางบึงต้นอ้อซึ่งเต็มไปด้วยปุยดอกสีขาวโพลนราวหิมะ
ปรากฏกลุ่มควันสีเทาลอยสูง

นั่นคือทิศทางของกระท่อม หรือว่า?

ข้ากระซิบเสื้อผ้านร่าง วิ่งตรงไปยังกระท่อมหลังเล็กอย่างรวดเร็ว

เตานอกกระท่อมติดไฟ บางอย่างในหม้อแขวนซึ่งทำจากดินสีน้ำตาล
ใบหนึ่งกำลังเดือดปุดๆ ควันลอยโขมง ท่ามกลางกลุ่มควันและหมอกขาว
บุรุษสวมเสื้อสีครามผู้หนึ่งกำลังหันหน้าเหม่อมองออกไปไกล

“พี่ใหญ่?” ข้าหยุดฝีเท้าซึ่งกำลังวิ่งตะบึง นิ่งงันอยู่กับที่ ผิดหวังหรือไม่
อาจมีบ้างกระมัง ทว่าเวลานี้ นอกจากเงินหนี่งจะมีผู้ใดมาหาข้าอีกเล่า

“ฤดูใบไม้ร่วงแล้ว ไยเจ้าจึงออกไปทั้งที่ไม่สวมเสื้อคลุมและถุงเท้า
รองเท้า” เงินหนี่งเหลือบมองข้าคราหนึ่ง ก่อนจะหันกลับไปอย่างรวดเร็ว

ข้าก้มหน้าลงมองเสื้อตัวบางซึ่งโอหมอกซึมชื้น รวมถึงเท้าเปลือยเปล่า
ซึ่งเปราะเปื้อนไปด้วยเศษหญ้าและดินโคลน ก่อนส่งเสียงหัวเราะยกแขนทั้ง
สองขึ้นกอดอก ก้าวเดินเข้าไปหาเขา “พี่ใหญ่ลืมไปแล้วหรือน้องเล็กเติบโต
ขึ้นที่เมืองยง ฤดูใบไม้ร่วงของแคว้นฉูร้อนกว่าฤดูร้อนของแคว้นฉินเสียอีก
ยามเข้าเดินเล่นเท้าเปล่าอยู่ริมทะเลสาบเป็นสิ่งที่ทำให้พ่อคลายยั้งนัก”

“สวมเสื้อคลุมเสียก่อนเถิด ข้ามีเรื่องจะสนทนากับเจ้า”

“อ้อ รอข้าสักครู่” ข้าวิ่งเหยาะๆ เข้าไปในห้อง สวมเสื้อคลุม สวมถุงเท้า
รองเท้า อารมณ์ซึ่งสับสนแปรปรวนเพราะความฝันค่อยๆ นิ่งสงบลงอย่างช้าๆ

“พี่ใหญ่ ครั้งนี้ท่านจะมาอยู่กับหรือ” ข้าพเจ้าส่ายรัศมี พลางก้าวเร็วๆ
ลงจากบันได ที่ริมทะเลสาบ เงินหนี่งใช้ข้าวฟ่างอบแห้งต้มน้ำแกงข้าวกลั่น
หอมหวานหม้อหนึ่ง

“ไม่อยู่หรอก วันนี้ข้าจะนั่งเรือจากทะเลสาบอวีนเม็งไปยังเมืองอิ่ง
ผ่านทางจิ้งแวงมาเยี่ยมเจ้า”

“ท่านจะไปทำสิ่งใดที่เมืองอิง” ช่างนั่งลงข้างเตาไฟ ใช้กระบวยยาวซึ่งทำจากกระบอกไม้ไผ่ตักน้ำแกงข้าวร้อนระอุชามหนึ่งให้ตัวเอง

“เดือนก่อนฉู่หวางส่งกองทัพใหญ่บุกตีแคว้นถง³⁶³ แคว้นถงสวามิภักดิ์ต่อแคว้นอู๋มานาน เหล่าชนชั้นสูงในเมืองหลวงแห่งแคว้นฉู่เกรงว่าเมื่อทัพฉู่พ่ายถอยจะถูกแคว้นอู๋ตามมาล้างแค้น จึงพากันรับสมัครนักดาบที่สามารถพาพวกเขาหนีภัยออกจากเมืองอิงด้วยค่าตอบแทนสูงลิ่ว” เงินนี้กล่าวพลางใช้กริชปอกเปลือกกิ่งไม้ในมือทำเป็นตะเกียบ

“ยังมีทันเริ่มสงครามก็รับสมัครนักดาบเตรียมหนีเสียแล้ว เหล่าชนชั้นสูงแห่งแคว้นฉู่ซำรักตัวกลัวตายยิ่งนัก ปีนั้นฉู่จื่อชวียกทัพบุกตีเมืองอิง เผาเมืองของชาวฉู่ เชี่ยนตีพระศพของฉู่หวาง บัดนี้แม้ฟูไซจะพ่ายแพ้ให้แก่โกวเจี้ยน แต่ชาวฉู่ก็ยังเกรงกลัวชาวอู๋อยู่มากทีเดียว! ทว่าครั้งนี้พวกเขากังวลมากเกินไปแล้ว คือกที่แคว้นถง ทัพฉู่ต้องได้ชัยชนะแน่”

“เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าชาวฉู่จะชนะ” เงินนี้นำตะเกียบไม้ซึ่งปอกเสร็จแล้วล้างน้ำสะอาดสองรอบ ก่อนส่งมาตรงหน้าข้า “แม่ปีนั้นเยว่หวางอาศัยโอกาสจากการพบปะที่หวางฉือบุกโจมตีเมืองหลวงแคว้นอู๋ ทว่าราชสำนักของแคว้นอู๋มีรากฐานแข็งแกร่ง ใดๆก็ยังคงเป็นศัตรูที่แข็งแกร่งเกินไปสำหรับแคว้นฉู่”

“เฮ้อ ดูที่ทัพใหญ่จะเห็นน้องเล็กเป็นหญิงโรงสุราแห่งแคว้นซ่งจริงๆ เสียแล้ว ท่านลืมไปแล้วหรือ ก่อนนี้ยามอยู่ที่แคว้นจินข้าเคยเป็นอะไร” ข้ารับตะเกียบมาคั้นน้ำแกงในชาม ก่อนเงยหน้าดื่มน้ำแกงข้าวซึ่งเผงกลิ่นหอมสดชื่นของไม้เปล่งทองจนหมดชาม

“ข้าไม่ลืม เจ้าคือเทพเซียนที่ชาวจินให้ความเคารพนับถือ”

“ข้าหาใช่เทพเซียน ข้าเป็นโหราจารย์” ข้าวางชามดินเผา เงยหน้ายิ้ม

³⁶³ แคว้นเล็กๆ ซึ่งผลัดเปลี่ยนสวามิภักดิ์ทั้งต่อแคว้นอู๋ แคว้นฉู่ และแคว้นเยว่ในยุคवलันตสารท-รณรัฐ

กว้างพลาบมองไปที่เงินหนี้ “ชะตาของแคว้นต่างๆ ในใต้หล้าก็เหมือนดั่งทะเลสาบตรงหน้าพวกเรา คลื่นหนึ่งซัดขึ้น คลื่นหนึ่งจมลง สับเปลี่ยนแปรผันมิหยุดนิ่ง สงครามที่อ้ายหลิง การพบปะที่หวางจื่อ พูไซกระทำการฝ่าฝืนชะตาฟ้า บัดนี้เจ้าผู้ครองแคว้นผู้มีคุณธรรม ขุนนางจงรักภักดี ภายภาคหน้าคู่หวางอาจจะมีโอกาสแย่งชิงความเป็นใหญ่ในดินแดนจงหยวนได้อีกครั้ง”

“เจ้าเสี่ยงทายชะตาให้แก่แคว้นฉู่แล้วหรือ”

“นับว่าเป็นเช่นนั้นกระมัง ยามเมื่อคู่หวางยกทัพ ข้าเห็นดาวมฤตยูหวางสื่อ³⁶⁴ เคลื่อนไปทางตะวันออก ทางของมันพัดผ่านผืนฟ้า ตกลงในกลุ่มดาวประจำเขตแดนของแคว้นฉู่ ดาวมฤตยูหวางสื่อบอกเหตุสงคราม กำจัดสิ่งเก่าสร้างสิ่งใหม่ แคว้นฉู่และแคว้นฉู่ สงจาง³⁶⁵ และฟูไซ ผู้ใดใหม่ผู้ใดเก่า ก็เห็นได้ชัดเจน ครานี้ฟ้าใหญ่เพียงเดินทางไปที่เมืองอิงอย่างวางใจ แคว้นฉู่จะไม่เกิดเหตุร้าย เงินจากชนชั้นสูงเหล่านั้น เก็บหอมได้จ่ายตายยิ่ง”

“เช่นนั้นหรือ เจ้ากล่าวเช่นนั้น ข้าก็วางใจแล้ว” เงินหนี้พยักหน้ารับอย่างใช้ความคิด

เก่าปีก่อน แคว้นฉู่ยกทัพบุกตีแคว้นฉิน คู่เจาหวางทรงยกทัพเข้าช่วยเหลือแคว้นฉินด้วยตนเอง กลับโซคร้ายสิ้นพระชนม์อยู่กลางสนามรบ ก่อนสิ้นใจเจาหวางมีความตั้งใจจะมอบตำแหน่งเจ้าผู้ครองแคว้นให้แก่จื่อซีและจื่อหลูผู้เป็นพี่น้องของตน ทว่าหลังจากที่เจาหวางสิ้นพระชนม์ พวกจื่อซีกลับเชิญสงจาง พระโอรสองค์เล็กของเจาหวางขึ้นเป็นเจ้าผู้ครองแคว้นฉู่

สงจาง เด็กหนุ่มผู้ซึ่งถูกขนานนามว่าแปลกประหลาด เขาเป็นโอรสของคู่หวาง เป็นหลานของโกวเจี้ยนเจ้าผู้ครองแคว้นเยว่ ในร่างกายของเขามีสายเลือดอันสูงส่งที่สุดไหลเวียน เขาฉลาดเฉลียวมองการณ์ไกล มีน้ำใจเมตตา มี

³⁶⁴ หวางสื่อ ชื่อเรียกดาวตกซึ่งมีลักษณะเป็นเส้นยาว สว่างไสว มีความหมายซึ่งเหตุการณ์วุ่นวายหรือสงคราม

³⁶⁵ ชื่อของคู่ฮุยหวาง เจ้าผู้ครองแคว้นฉู่ในช่วง 488-432 ปีก่อนคริสตกาล

คุณธรรม ความสามารถ และความทะเยอทะยาน สิ่งสำคัญที่สุดก็คือเขายังหนุ่มแน่น การที่แคว้นหนึ่งสามารถรักษาความมั่นคงของอำนาจในราชสำนักเป็นเวลาหลายสิบปี ทั้งเจ้าผู้ครองแคว้นซึ่งกุมอำนาจยังเป็นผู้ปกครองที่มีคุณธรรม ไม่น่าแปลกใจแม้แต่น้อย หากแคว้นนั้นจะกลายเป็นแคว้นที่เจริญรุ่งเรืองและแข็งแกร่งที่สุด

แคว้นถงอยู่ติดชายแดนแคว้นอู่และแคว้นฉู่ ห่างจากเมืองหลวงแคว้นอู่เป็นระยะทางหลายร้อยลี้ แคว้นฉู่มีโกวเจี้ยนเจ้าผู้ครองแคว้นเยว่คอยสนับสนุนอยู่เบื้องหลัง ฟู่ไซจึงไม่มีทางส่งกองทัพมาช่วยเหลือ ฉู่หวังผู้เยาว์วัยจำต้องได้ช่วยในคราเดียว เขารู้ว่าแคว้นถงจะกลายเป็นรากฐานในการสร้างชื่อเสียงบารมีของตน เป็นสถานที่ที่ดีที่สุดในการชะล้างความอภัยคอดสูของบิดาและบรรพบุรุษ เดือนก่อน ยามเมื่อทัพอันยิ่งใหญ่เกรียงไกรของแคว้นฉู่ซุกรงปลิวไสวตั้งเปลวเพลิงเคลื่อนผ่านริมทะเลสาบอวันเมิ่ง ข้ารับรู้อถึงปณิธานอันแรงกล้าของชายหนุ่มผู้หนึ่ง รับรู้ถึงความทะเยอทะยานปรารถนาช่วงชิงความเป็นใหญ่ในดินแดนจงหยวนของเจ้าผู้ครองแคว้นพระองค์หนึ่งอย่างแท้จริง

ดาวมฤตยูหวางลือซึ่งกวาดผ่านผืนฟ้ายามราตรีอาจเป็นลางบอกเหตุความพ่ายแพ้ของแคว้นอู่ ทว่าหมู่ดาวมากมายบนผืนฟ้ากลับมิได้บอกข้าว่าผู้ปกครองแคว้นจิ้น แคว้นฉี แคว้นเยว่ และแคว้นฉู่ ผู้ใดจะเป็นบ้ำจู่ผู้ครอบครองได้ห้ำหั่นต่อไป

ข้าเหม่อมองเปลวไฟซึ่งลุกโชนอยู่ตรงหน้า พลังลอบไคร่ครวญข้อได้เปรียบเสียเปรียบในเส้นทางการแย่งชิงตำแหน่งบ้ำจู่ของแคว้นจิ้น ฉี ฉู่ และเยว่อยู่ในใจ ยามนี้เอง เงินหนึ่งผู้หนึ่งนั่งอยู่ด้านหนึ่งก็พลันสร้างความประหลาดใจให้แก่ข้า

เรื่องประหลาดใจที่ว่า มีเหตุมาจากเมื่อสามเดือนก่อน

ยามนั้นทะเลสาบอวันเมิ่งอยู่ในช่วงกลางฤดูร้อนอันอุดมสมบูรณ์ เงินหนึ่งเชิญจอมยุทธ์พเนจรผู้มีฝีมือเลิศล้ำสิบสองคนมาร่ำสุราประลองดาบ

ณ ที่แห่งนี้ ในบรรดาคนทั้งสิบสองมีชาวฉู่ ชาวจีน ทั้งยังมีนักดาบที่มาจาก
แคว้นอู๋และแคว้นเยว่ ช่วงเวลานั้น ข้าแต่งกายเป็นหนุ่มน้อยใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับ
พวกเขา ยามกลางวัน ชมพวกเขาประลองดาบ ร้องตะโกนชมเชยให้กำลังใจ
พวกเขา ยามค่ำคืน ก็นั่งอยู่ข้างกองไฟฟังเหล่าบุรุษบอกเล่าประสบการณ์การ
เป็นนักดาบอันตื่นเต้นน่าประหลาดใจของแต่ละคน

ทั้งสิบสองคนนี้เป็นยอดฝีมืออันดับต้นๆ ของแต่ละแคว้น
เมื่อยอดฝีมือประลองดาบ ย่อมเกิดการบาดเจ็บเสียวเลือดบ่อยครั้ง สิบวันหลัง
จากนั้น ข้าก็รักษาบาดแผลให้พวกเขาเกือบจะครบทุกคน ก่อนจากลา บุรุษ
รูปร่างสูงใหญ่ผิวงามยืนรวมตัวยึดดอกอยู่ตรงหน้าข้า พลังเอ่ยอย่างฮึกเหิมว่า
“เจ้าเขี้ยวก พวกพี่ชายไม่มีเงินจ่ายค่ายาค่ารักษา นอกจากดาบแล้ว ของติดกาย
พวกข้ามีสิ่งใดที่เจ้าชอบ ก็หยิบไปได้เลย!” พวกเขาตอบไหลซ้่า แต่ละคนต่าง
ยืนตั้งท่าแสดงความหมายว่า “พี่ใหญ่ให้เจ้าเลือก หยิบได้ตามใจ” ขณะที่ข้าเห็น
ท่าทางใจกว้างของพวกเขาแล้วกลับรู้สึกกระอักกระอ่วน

ข้าจะต้องการสิ่งใดได้เล่า นอกจากเงินหนี้และนักดาบก๊วยจากแคว้นเยว่
สิ่งซึ่งคนอื่นๆ ที่เหลือสามารถมอบให้ข้าเห็นจะมีเพียงเสื้อผ้าเก่าๆ ขาดๆ และ
เห็บเหาซึ่งไต่ไปทั่วเสื้อผ้า ซึ่งทั้งสองสิ่งนี้ ให้ตายอย่างไรข้าก็ไม่ต้องการ

ที่สุดข้าจึงเดินรอบเหล่าพี่ชาย ‘ผู้ใจกว้าง’ และเอ่ยขอเพียงสายรัด
เอวเส้นหนึ่งซึ่งอยู่บนกายของนักดาบก๊วย... ก่อนนี้ข้าเคยเห็นเขาใช้สายรัดเอว
ธรรมดาๆ เส้นนี้ลำหุบป่าซึ่งกำลังวิ่งพุ่งตรงเข้ามาอย่างบ้าคลั่ง

ยามเมื่อข้ากล่าวว่าจะรับสายรัดเอวเส้นนี้แทนค่ายาของทุกคน เงินหนี้
พลันยกหน้าหัวเราะเสียงดัง คนอื่นๆ ก็เข้ามาตบศีรษะข้า ชมเชยว่าข้ามีสายตา
เฉียบแหลมยิ่งนัก ที่แท้ นักดาบก๊วยผู้นี้เป็นลูกศิษย์ของโอวเหยจื่อปรมจารย์
นักตีดาบแห่งแคว้นเยว่ ยามปกติเขามีใครฝึกฝนการตีดาบนัก กลับชมชอบ
การตีหลอมอาวุธรูปร่างหน้าตาแปลกประหลาดเสียมากกว่า ในสายรัดเอว
สีเทาไม่สะดุดตาเส้นนี้แท้ที่จริงห่อหุ้มโซ่สีเงินหนาประมาณนิ้วชี้ ยาวหนึ่งจั้ง
กว่าๆ เอาไว้ ทวงคืนเงินขนาดเล็กเกี่ยวกับคล้องต่อเนื้อง มองไกลๆ ดูคล้ายงูตัว

ยวาลีเทาเงิน ความประณีตของโซ่เส้นนี้ทำให้ผู้คนที่ต้องอ้าปากค้างด้วยความตกตะลึง ทว่าสิ่งที่ทำให้ข้าประหลาดใจยิ่งกว่าคือวัตถุดิบที่ใช้หลอมมัน การหลอมอาวุธนิยมใช้สัมฤทธิ์เป็นวัตถุดิบ แต่สัมฤทธิ์ขาดความเหนียวทนทาน เมื่อถูกแรงกระแทกจึงแตกหักง่าย มิรู้ว่าโซ่ยาวเส้นนี้ใช้โลหะชนิดใดเป็นวัตถุดิบในการหลอม จึงสามารถทนทนแรงดั่งรังมหาศาลของหมูป่าได้

นักดาบกุ่มบอข้า โซ่เส้นนี้มีชื่อว่า ‘โซ่ซ่อนวิญญาณ’

ปีนั้นโอบเหยจื่อตอบรับคำขอของคูเจาหวางตีหลอมยอดกระบี่ขึ้นสามเล่ม ได้แก่ หลงเยวียน ไท่เออ และกงบู เมื่อตีกระบี่ทั้งสามเสร็จสิ้น เหลือเศษเหล็กบริสุทธิ์ นักดาบกุ่มจึงเก็บรวบรวมเศษเหล็กล้ำค่าที่เหลือมาหลอมเป็นโซ่ซ่อนวิญญาณอันแข็งแกร่งมีอายุทำลายเส้นนี้ เขากล่าวว่า เขาสามารถมอบมันให้ข้า ทว่าจำต้องรอเวลาอีกระยะหนึ่ง เพราะเขายังต้องใช้มันนกระทำบางสิ่ง

เวลานั้นข้ายิ้มพลางพยักหน้ารับ กลับลอบเอ่ยในใจ เล่าลือว่าการตีดาบของโอบเหยจื่อราวกับมีเทพพิรุณชะล้าง เทพอสณีฟาดฟัน มังกรทะเลปั่นเตาเง็กเซียนบรรจุก้อน ดาบที่เขาตีหลอมขึ้นต่างเป็นยอดอาวุธไร้เทียมทาน ปีนั้นคูเจาหวางก็อาศัยกระบี่ไท่เออจึงโจมตีทัพพร้อมระหว่างแคว้นจิ้นกับแคว้นจิ้งจนแตกพ่าย โซ่ซ่อนวิญญาณหลอมขึ้นจากวัตถุดิบที่เหลือจากดาบทั้งสามย่อมต้องเป็นอาวุธชั้นเลิศซึ่งหาได้ยากยิ่งในใต้หล้า สิ่งของล้ำค่าถึงเพียงนี้เขาจะมอบให้ข้า และข้าจะรับมาได้อย่างไร

ตั้งแต่วันนี้ ยามเมื่อข้ารับโซ่ซ่อนวิญญาณมาจากมือของเงินหนี่ จึงแทบจะไม่เชื่อสายตาของตนเอง

“เขาต้องการมอบโซ่ซ่อนวิญญาณให้ข้าจริงๆ หรือ ข้าเข้าใจว่าวันนั้นเขาเพียงรับปากข้าอย่างสงๆ เท่านั้น”

“แม้กล่าวว่ นักดาบกุ่มมีนิสัยแปลกประหลาดอยู่บ้าง แต่เขาก็เป็นคนรักษาคำสัตย์ เขาบอกว่าจะมอบโซ่ซ่อนวิญญาณให้เจ้า ย่อมไม่ผิดคำพูด”

“เช่นนั้นเรื่องที่เขาต้องกระทำ สำเร็จเรียบร้อยแล้วหรือ”

“อือ” เงินหนี่พยักหน้า ก่อนเอื้อมมือมาตักน้ำแกงร้อนๆ ให้ตนเอง

“หลายวันก่อนเขาใช้โซ่เส้นนี้รัดศิระคนผู้หนึ่งจนขาด”

ศิระคน?! ข้ายกโซ่ซ่อนวิญญาณในมือขึ้นอย่างตื่นตะลึง เศษเนื้ออาบเลือดสีแดงคล้ำซึ่งติดอยู่ระหว่างห่วงโซ่ปล้นปรากฏสู่สายตาข้า

ข้าสะบัดมือออกอย่างมีหันรู้ตัว เกิดเสียง ‘ตึง’ ดังสนั่น โซ่ซ่อนวิญญาณตกลงในหม้อแขวนซึ่งน้ำแกงกำลังเดือดปุดๆ ตรงหน้าฉันหนี้อย่างพอดิบพอดิ

“เอ่อ หากโซ่ซ่อนวิญญาณสามารถเอ่ยวาจา มันต้องไม่ชอบเจ้าของใหม่ เช่นข้าเป็นแน่” ข้าใช้ตะเกียบเกี่ยวโซ่ซ่อนวิญญาณเหนียวเหนอะเปียกแฉะขึ้นจากหม้อ พลังเอ่ยกลั้วหัวเราะเสียงขึ้น

เก้าสิบเก้า คลื่นใต้น้ำกระเพื่อมไหว

เมืองอิงเมืองหลวงแห่งแคว้นฉู่ตั้งอยู่ริมฝั่งทิศตะวันตกเฉียงเหนือของ
ทะเลสาบอวี่นเมิ่ง สำหรับนักเดินทาง การล่องเรือจากที่นี่ไปยังเมืองอิงเป็น
เส้นทางที่เร็วที่สุด สำหรับชาวประมง นี่นับเป็นงานที่มีต้องอาศัยโชคชะตา
ทอดแหไปวันๆ ก็สามารถเก็บหอมเงินได้ก้อนใหญ่ จึงน้อยนักที่จะมีผู้ใด
ปฏิเสธ หลังกินอาหารเช้า ข้าไปที่หมู่บ้านชาวประมงในละแวกใกล้เคียงพร้อม
เงินหนี้ แต่คล้ายว่าหมู่บ้านชาวประมงในวันนี้แตกต่างไปจากยามปกติ ในอ่าว
ซึ่งเคยเป็นท่าเทียบเรือ เรือไม้ขนาดเล็กใหญ่หลายลำต่างถูกลากขึ้นฝั่ง บริเวณ
ริมฝั่ง กลุ่มคนรวมตัวกันคุกเข่าเบียดเสียดอยู่ใต้ต้นไม้ซึ่งปลิดใบแห้งเหี่ยว
กระจัดกระจาย

“พวกเขากำลังทำอะไร” เงินหนี้ชี้ไปยังโหราชาวจูผู้สวมเสื้อคลุมสีคราม
ในมือถือกลองสัมฤทธิ์ ร้องรำไปมาอยู่ตรงหน้าฝูงชนด้วยความแปลกใจ

ข้าขยับหาดำแหน่งเพื่อดูเครื่องสักการะซึ่งเหล่าชาวประมงวางเรียงราย
อยู่ริมฝั่งน้ำ ก่อนเอ่ยตอบ “พวกเขากำลังสักการบูชาเทพวาริ พี่ใหญ่ เกรงว่า
วันนี้ท่านจะไม่ได้ไปเมืองอิงเสียแล้ว”

“เพราะเหตุใด”

“ชาวฉูบูซาเทวารี่ต้องหลีกเลี่ยงห่างจากน้ำเป็นเวลาเจ็ดวัน ในเจ็ดวันนั้นไม่มีผู้ใดยืนดีแล่นเรือในทะเลสาบหรอก”

“เจ็ดวัน นานถึงเพียงนั้น...” เงินหนี้ที่พิมพ์เสียงเบา คิ้วตกหนาทั้งสองขมวดเข้าหากันอย่างมีทันรู้ตัว “เจ้าแน่ใจหรือ พวกเราชาวฉูบูซาเทวารี่ในฤดูใบไม้ผลิเช่นกัน ทว่าแต่ไรก็ไม่เคยมีธรรมเนียมการหลีกเลี่ยงห่างจากน้ำไม่ได้ เจ้ารอข้ายู่ที่นั่นสักครู่ ข้าจะไปสอบถามพวกเขา”

ณ บริเวณซึ่งผืนน้ำและแผ่นดินบรรจบกัน เพลงสวดบูชาของโหราจารย์ชาวฉูบูบูจะสิ้นสุดลง เงินหนี้ก็ล้วงถุงเงินหนักๆ ไปหนึ่งออกมาพลงก้าวยาวๆ เดินเข้าไปหาฝูงชน

ควรรู้ว่า ชาวฉูบูบูเคารพยำเกรงสิ่งศักดิ์สิทธิ์ การจะทำให้ชาวประมงซึ่งอาศัยฟ้า อาศัยน้ำหาเลี้ยงชีพเหล่านี้ออกเรือเดินทางในช่วงเวลาสักการะเทวารี่ เป็นสิ่งที่ไม่มีทางเป็นไปได้ ไม่นาน ความคิดของข้าก็ได้รับการพิสูจน์... เหล่าชาวประมงไม่เพียงไม่ยืนดีลงน้ำออกเรือ กระทั่งคำร้องขอซื้อเรือในราคาสูงลิ่วของเงินหนี้ก็ถูกปฏิเสธอย่างไร้เยื่อใย

“พี่ใหญ่ มีสิ่งทำงานที่เมืองอิงไปเถิด! ไม่ว่าจะเดินทางทางน้ำในอีกเจ็ดวันให้หลัง หรือเปลี่ยนไปเดินทางทางบกเสียตอนนี้ เมื่อท่านไปถึงเมืองอิงทัพฉูบูบูก็อาจจะตีแคว้นถงแตกพ่ายแล้ว หากทัพฉูบูบูได้รับชัยชนะ ชนชั้นสูงรักตัวกลัวตายเหล่านั้นคงไม่เสียเงินจ้างองครักษ์อันใดอีก ระยะเวลาที่มีผู้ท่านรั้งอยู่ที่ทะเลสาบอวินเม็ง ข้าจะทำของอร่อยให้ท่านกิน ท่านก็สอนวิชาดาบให้ข้าอีกสักสองสามกระบวนท่าดีหรือไม่”

“ไม่ ครั้งนี้ไม่ได้” เงินหนี้กอดไหล่ข้าพลงเอ่ยเสียงเบา “น้องเล็ก เจ้ากลับไปก่อนเถิด ข้าจะลองไปดูที่หมู่บ้านอื่นๆ ในละแวกใกล้เคียง อย่างน้อยก็คงหาเรือมาได้”

“เห็นที่ชนชั้นสูงในเมืองอิงคงให้ราคาดีจนท่านมีอาจปฏิเสธได้เป็นแน่ ช่างเถิด ตามเข้ามา ข้ารู้ว่าจะหาเรือได้จากที่ใด”

“จริงหรือ?” ดวงตาของเงินหนี้สาดประกายสว่างวาว ทว่าประกายแสง

นั้นกลับทอดเงามีตครึ้มลงไนใจข้า

ข้าพาเงินหนี้เดินเลียบริมทะเลสาบตรงไปทางทิศตะวันตก ในบริเวณซึ่งห่างจากหมู่บ้านชาวประมงเป็นระยะทางสามลี้มีบ้านหลังหนึ่ง ฤดูร้อนที่ผ่านมา พ่อลูกสองคนซึ่งอาศัยอยู่ตามลำพังต่างมีอาจารย์คนต่างคนต่างใช้จับสั้นซึ่งระบาดหนัก ด้วยเหตุนี้หากข้าคาดเดาไม่ผิด เรื่องไม้ของพวกเขาน่าจะผูกอยู่ในบึงต้นอ้อริมทะเลสาบ

“ใกล้ถึงแล้วหรือไม่” เงินหนี้หันหน้ามาถามข้า ตลอดทางเขาก้าวเดินรวดเร็วยิ่งนัก บางคราข้าถึงกับต้องวิ่งเหยาะๆ จึงจะไล่ตามทันฝีเท้าของเขา ขณะที่เขาแสดงท่าทีชัดเจนว่าไม่ทันสังเกตเห็นปัญหา

“ถึงแล้ว คราก่อนที่ข้ามา เรื่องจอดอยู่ตรงนั้น”

“ดีจริงๆ เจ้ารอข้าอยู่ที่นี้ ข้าจะไปสำรวจดู” เงินหนี้ทิ้งข้าไว้ ก่อนก้าวยาวๆ วิ่งตรงไปยังบึงต้นอ้อซึ่งอยู่ห่างออกไปไม่มาก

ข้ามองตามแผ่นหลังสีครามซึ่งเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว ในใจยิ่งเกิดความร้อนรน เงินหนี้ทำใช้คนละโมภในทรัพย์สมบัติ หลังเดินทางออกจากแคว้นฉี เขาเคยเป็นผู้คุ้มกันให้ขบวนการค้า เคยอารักขาดูแลเรือนให้เหล่าชนชั้นสูงผู้มีอำนาจ ทว่าอย่างไรเขาก็เป็นอิสระ ทรัพย์สินและสตรีมีอาจทำให้เขาค้อมกายสวามิภักดิ์ บนโลกนี้สิ่งเดียวที่สามารถผูกมัดเขา ควบคุมเขา มีเพียงความจงรักภักดีอันแน่วแน่ต่อคนตระกูลเงิน ครานี้เขาเร่งร้อนจะเดินทางไปยังเมืองอิ่ง เป็นเพราะเงินเหมิงมอบคำสั่งใหม่ให้แก่เขาหรือ? สิ่งที่เขาจะเดินทางไปทำที่เมืองหลวงแห่งแคว้นฉู่เกี่ยวข้องกับแคว้นฉิน เกี่ยวข้องกับสกุลจ้าวหรือไม่

ขณะที่ข้าจมดิ่งอยู่ในภวังค์ความคิดของตนอย่างมีอาจหาทางออก ดาบยาวเย็นเฉียบเล่มหนึ่งก็พลันลอดผ่านเส้นผมกดลงบนไหล่ของข้าแรงๆ

“เจ้าเป็นใคร” เสียงทุ้มต่ำของบุรุษผู้หนึ่งดังมาจากเบื้องหลัง

ข้าสูดลมหายใจเย็นเฉียบ มือขวาค่อยๆ แตะลงบนโซ่ข้อนวิญญานซึ่งผูกอยู่บนเอว

“เฮยจื่อ เก็บตาบเสี่ยเถิด! อีกไม่นานหนูน้อยผู้นี้ก็จะเป็นนายหญิงของเจ้าแล้ว” น้ำเสียงกังวานใสลอยตามสายลมผ่านข้างหูของข้าไป ชั่วขณะต่อมาบุรุษเส้นผมยาวสลวยทั้งตัวเหนือบ่า ชายเสื้อกรุยกรายลากพื้นผู้หนึ่งก็ปรากฏสู่คลองสายตาของข้า เขาหยุดยืนตระหง่านอยู่ตรงหน้า กอดดอจจีฮวาป่า กลีบขาวกำใหญ่ไว้ในอ้อมแขน “เอ... สภาพเจ้าดูแล้วก็ไม่แน่ว่าย่าแม่มากนั่น!” เขามองข้าพลาบงแย้มริมฝีปากเอื่อย ในดวงตาซึ่งแฝงรอยยิ้มบางเบาปกคลุมไปด้วยประกายอันน่าหลงใหล

“หมิงอี่ ท่านมาอยู่ที่นี้ได้ยังไง!” ข้าทั้งตระหนกและดีใจ สะบัดตาบยาวบนไหล่ทิ้ง ก่อนจะตรงเข้าไปเพื่อจับมือเขา หมิงอี่ถอยหลังหนีสองก้าว ยื่นช่อดอกไม้ในมือมาทักของข้าแทน

“นี่อย่าตื่นเต้นดีใจจนเกินไป ข้าและเจ้าหาได้สนิทสนมกันถึงเพียงนั้น”

“ฮ่าๆ ท่านยังเอาใจยากเช่นเคย!” ข้าหัวเราะเสียงดัง กอดดอจจีฮวาป่าในอ้อมแขน ก่อนหันกลับไปเอ่ยกับบุรุษถือดาบซึ่งยืนตะลึงงันอยู่ด้านหลัง “เจ้าหนู ไม่พบกันนานทีเดียวนะ!”

ไม่พบกันหลายปี เด็กหนุ่มผิวคล้ำผอมแห้งในความทรงจำเปลี่ยนไปแล้ว บ่าไหล่กว้างบึกบึน ใบหน้าเต็มไปด้วยไรหนวดเขียวครึ้ม เฮยจื่อที่อยู่ตรงหน้าดูคล้ายผู้กล้าซึ่งผ่านศึกมาอย่างโชกโชน

เฮยจื่อเก็บตาบเข้าฝัก เหลือบมองลงมาพิจารณาข้าอย่างละเอียดถี่ถ้วนรอบหนึ่ง ก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงแหบพร่า “หนูน้อย ดูเหมือนเจ้าจะอัปลักษณ์ยิ่งกว่าเดิมเสียอีก”

“เจ้าช่างปากเสียนัก” ข้าออกแรงผลักเขาคราหนึ่ง ก่อนเอ่ยถามด้วยรอยยิ้ม “รีบบอกข้าเร็ว พวกเจ้ามาอยู่ที่นี้ได้ยังไงไร เทียนชูย้ายจากเขาฮัวซานมาที่ทะเลสาบอวีนเม็งแล้วหรือ”

“เปล่า พวกเราและ...” เฮยจื่อกำลังเอ่ยปาก สายตากลับปล้นจับจ้องไปยังจุดหนึ่งเบื้องหลังข้า “หนูน้อย เหตุใดเจ้าจึงอยู่กับคนของสกุลฉินแห่งแคว้นฉี” เขากดเสียงต่ำ มือขวาเคลื่อนไปก้าดาบซึ่งห้อยอยู่ที่เอวอย่างเงิบงัน

ข้าหันกลับไป ด้านหลังเป็นเงินหนังสือตั้งท่าระแวงระวังเต็มทีเช่นกัน
“เขาหาใช้คนไม่ดี เขาเป็นพี่ใหญ่ของข้า... เงินหนังสือ ‘ยอดนุรุษผู้เปี่ยม
คุณธรรม’ ”

“แต่เขาเป็นคนของสกุลเงิน”

“เฮยจื่อ อย่าเสียมารยาท” หมิงอี้หันมองเฮยจื่อคราหนึ่ง ยิ้มน้อยๆ
พลงยกมือค้ำเงินหนังสือ “โหราจารย์หมิงอี้คารวะยอดนุรุษผู้เปี่ยมคุณธรรม
ผู้ยิ่งใหญ่”

“ท่านโหร หนังสือเสียมารยาทแล้ว” เงินหนังสือค้ำมือตอบหมิงอี้ ก่อนเบน
สายตาสอบถามมาทางข้า

“ท่านพบเรือแล้วหรือไม่” ข้าเดินไปหยุดยืนข้างกายเงินหนังสือ

“อ้อ ข้าปลักมันลงน้ำเตรียมไว้แล้ว”

“เรือ? พวกท่านคงมิได้หมายถึงเรือที่ข้าทิ้งไว้ในบึงตันอ้อกระมัง?”
หมิงอี้เรียกเฮยจื่อไปยืนข้างกาย มองมาที่ข้าและเงินหนังสือคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม

“นั่นเป็นเรือของท่านโหรหรือ!” เงินหนังสือเอ่ยอย่างตลก

“เพิ่งซื้อมาเมื่อวันก่อน คุณชายมิได้ขออนุญาตผู้เป็นเจ้าของก็ผลักเรือ
ลงในทะเลสาบ ท่านต้องการยืมเรือ หรือต้องการชิงเรือเล่า” หมิงอี้แสดงสีหน้า
มีเลศนัย

เรื่อนี้กลายเป็นของเขาไปตั้งแต่เมื่อใด เหตุใดจึงคล้ายว่าข้าได้กลืน
กลอุบายบางอย่าง

“ขอภัยท่านโหร เป็นหนังสือเสียมารยาทแล้ว” ได้ยินหมิงอี้กล่าวเช่นนั้น
เงินหนังสือรีบยกกำปั้นขึ้นกล่าวขอภัย ก่อนจะล้วงถุงเงินของตนออกจากอกเสื้อ
ส่งให้เฮยจื่ออย่างรวดเร็ว “นี่คือเงินแคว้นฉู่สามสิบก้อน หวังว่าท่านโหรจะ
ให้ข้ายืมเรือสักเดือนหนึ่ง ก่อนกลางเดือนหน้า ข้าจะนำมาคืนอย่างแน่นอน”

“ยืมเรือ?” คิ้วเรียวยาวของหมิงอี้เลิกขึ้น ดวงตาดมผ่องรอยยิ้ม
เหลือบมองมาทางข้า “อาสี่ พวกเจ้าต้องการจะยืมเรือเดินทางไปที่ใดหรือ”

“พี่ใหญ่จะเดินทางไปเมืองหลวง ข้ามาส่งเขาออกเดินทาง”

“ที่แท้เป็นเช่นนี้... เฮยจื่อ คินเงินให้คุณชายเงิน”

“ท่านโหรไม่ยินดีให้ยืมเรือหรือ” เงินหนักำถุงเงินซึ่งถูกลงคินมา พลง
เอ่ยถามเสียงร้อรอน

“คุณชายอย่าได้ร้อนใจไป ข้าจะให้คุณชายยืมเรือลำนี้ เพียงแต่... ข้า
ต้องการเปลี่ยนค่าเช่าเป็นน้ำมันทะเลหยกของหอหนานเซียงในเมืองอิง” ดวงตา
ของหมิงอิ่งดงามอยู่เสมอ ทั้งยามเค้ารำโภา ยามแยมยืม โดยเฉพาะยามเมื่อ
วางแผนล่อหลอกผู้คนเช่นในเวลานี้ มันจะยิ่งดงามสะท้อนประกายแวววาว
ทำให้มีอาจละสายตาได้

หอหนานเซียง ผู้ที่เคยใช้เครื่องหอมจากแคว้นฉู่ยอมต้องเคยได้ยิน
ชื่อนี้ เล่าลือว่ามันเป็นหอผลิตเครื่องหอมซึ่งฉู่หวางทรงก่อตั้งขึ้นนอกราชวัง ใน
หอมีทาสผู้เชี่ยวชาญการผลิตเครื่องหอมกว่าสองร้อยคน ด้วยมือของพวกเขา
แม้พืชซึ่งมีกลิ่นเหม็นเช่นจิววี³⁶⁶ ต่างก็สามารถกลายเป็นเครื่องหอมกลิ่น
จรงใจ ไม่แปลกหากเงินหนักจะเคยได้ยินชื่อหอหนานเซียง แม้ยามปกติเขา
ไม่ใช้เครื่องหอม ทั้งดูแล้วก็มีคล้ายผู้ที่ชื่นชอบหรือมีความรู้เกี่ยวกับเครื่องหอม
แต่เมื่อติดตามคนเช่นเงินผานเป็นเวลานาน ได้ยินได้เห็นได้ชิมซับ ย่อมต้อง
รู้จักสิ่งทีซนชั้นสูงยกย่องเทิดทูนอยู่บ้าง ทว่าน้ำมันทะเลหยกที่หมิงอิ่งกล่าวถึง
พวกเราทั้งสองต่างเพิ่งเคยได้ยินเป็นคราแรก

หมิงอิ่งกล่าวว่า น้ำมันทะเลหยกทำจากผลของพืชซึ่งสูงงอมในฤดู
ใบไม้ร่วงยี่สิบชนิด ผสมกับมันส่วนท้องของปลาทะเลลึก ฤดูใบไม้ร่วงยาม
อากาศแห้งเขามักใช้มันทาบำรุงมือ วาจานี้หากเปลี่ยนให้บุรุษอื่นที่มีใช้หมิงอิ่ง
มากแล้ว ข้าคงรู้สึกว่าน่าขบขันยิ่งนัก ทั้งยังอาจเกิดความรู้สึกดูแคลน ทว่าเขา
คือหมิงอิ่ง ยามเมื่อเขาเอ่ยถึงประโยชน์ของน้ำมันทะเลหยก สิ่งเดียวที่ข้าสามารถ
จินตนาการคือภาพหญิงงามหลับตาซ่อนยิ้ม ปลายนิ้วไ้ระเลือกน้ำมันหอม

เพื่อยืมเรือออกเดินทาง เงินหนัก่ตอบรับคำขอของหมิงอิ่งอย่างไม่ลังเล

³⁶⁶ สมุนไพรจีน มีฤทธิ์ขับพยาธิ ขับพิษ ไ้ลมหนาว ชื่อวิทยาศาสตร์ *Comus officinalis*

แม้แต่น้อย หมิงอ๋อบอกเขาว่า น้ำมันทะเลหยกผลิตได้ยากยิ่งนัก หากต้องการซื้อจำเป็นต้องบอกกล่าวผู้ดูแลหอหนานเซียงล่วงหน้าเป็นเวลาครึ่งเดือน เงินหนึ่งหยกหน้าให้คำสัตย์ เขากล่าวว่าจะอยู่ที่เมืองอิงเป็นเวลาครึ่งเดือน เมื่อถึงเมืองอิงจะเดินทางไปจองน้ำมันทะเลหยกที่หอหนานเซียงก่อน ได้ยินเช่นนั้น หมิงอ๋อก็แย้มรอยยิ้ม ชัดเจนว่าเขาพอใจการตอบรับของเงินหนึ่งยี่งัก

ริมฝั่งทะเลสาบอวิ้นเมิ่ง ข้าโบกมือลาเงินหนึ่ง หมิงอ๋อยืนอยู่ข้างกายข้า มุมปากยังคงยกแย้มรอยยิ้มบางเบา

“เหตุใดท่านจึงให้เขาไปซื้อน้ำมันทะเลหยกที่หอหนานเซียง ในหอหนานเซียงมีคนของเทียนซู่อยู่หรือ” ข้าถามหมิงอ๋อ

หมิงอ๋อหรีตอมองเรือลำเล็กท่ามกลางเกลียวคลื่นสีเขียวมรกต ยิ้มน้อยๆ พลงเอ่ย “อาสี่ เป็นอู่ซวีฉลาดเกินไป เจ้าจึงคบหาบุรุษที่มึนทึบโง่เขลาเช่นเงินหนึ่ง แทนหรือ”

ข้าเหลือบตามองหมิงอ๋อ พลงเอ่ยแย้ง “เขาหาได้ที่มึนทึบหรือโง่เขลา เพียงมีจิตใจดีงามเกินไป จึงถูกท่านล่อหลอก”

“บนโลกนี้มีคนเฉลียวฉลาดมากยิ่งขึ้น คำว่า ‘ที่มึนทึบโง่เขลา’ สำหรับข้าหาใช่วาจาต่อว่าเหยียดหยาม” หมิงอ๋อเลิกคิ้วขึ้นน้อยๆ พลงยิ้มอย่างไม่สะทกสะท้าน

“แต่เดิมชาวคู่อรทำพิธีสักการบูชาเทพวารีในฤดูใบไม้ผลิ ท่านรู้ก่อนแล้วว่าวันนี้เขาจะมาเยี่ยมเรือ จึงจงใจวางแผนการนี้ขึ้น?”

“เมื่อเจ้าลาจากอู่ซวีแล้ว ใยต้องเอ่ยถามเรื่องเหล่านี้ให้มากความ เจ้ากลับบ้านไปเถิด!” หมิงอ๋อหันมองผืนน้ำอันว่างเปล่าเจียบบังเป็นครั้งสุดท้าย เขายืนมือมารวบดอกจิวฮวาป่าในอ้อมแขนข้า ก่อนหมุนกายเดินตรงไปทางทิศตะวันตก

กลางฤดูใบไม้ร่วง ต้นอ้อในทะเลสาบอวิ้นเมิ่งต่างห่มคลุมเสื้อสีเขียวเหลืองทอง ใ้อวดดอกอ้อสีขาวบริสุทธิ์จำนวนนับพันหมื่นซึ่งแบ่งบานออกจากฝัก เมื่อสายลมพัดผ่าน ดอกอ้อสีขาวราวหิมะก็ล่องลอยปลิวว่อนอยู่เหนือทะเล

ต้นอ้อสีทอง หมิงอี้กระซิบเลื้อยคลุมยารสีแดงสดก้าวเดินอยู่ท่ามกลางทิวทัศน์
ฤดูใบไม้ร่วงอันกว้างไกลไร้ขอบเขตของแคว้นฉู่ เส้นผมพลิวสยาย ท่วงท่าสง่า
งาม ขำเดินตามหลังเขาอยู่ไกลๆ ทั้งที่รู้ว่าเขาจะชักนำเข้าไปยังเส้นทางที่มีอาจ
หวนกลับ ทว่าขำกลับมีอาจหยุดฝีเท้าของตัวเอง

“เจ้าตามเข้ามาเช่นนี้ เพราะไม่อยากจะกลับไปทีกระโจมหอมซอหลังนั้น
อีกแล้วหรือ” หมิงอี้หยุดฝีเท้าที่เนินหญ้าเตี้ยๆ แห่งหนึ่ง เขาหมุนกายกลับมา
ดวงตาทั้งสองแวววาวไปด้วยความยินดีอันยากปิดบังหลังแผนการบรรลุผล

ขำแก้มองไม่เห็นความลำพองใจของเขา ก้มหน้าจับจ้องไปยัง
ดอกจิวฮวาป่าซึ่งแบ่งบานอยู่กลางอ้อมแขนของเขา พลังเอ่ยถามด้วยเสียงเบา
ทวิว “เมื่อคืนอู่ชิวี่มาที่ทะเลสาบอวี่นเมิ่งหรือไม่”

“เจ้ากล่าวสิ่งใด”

“อู่ชิวี่... เขารู้ว่าข้าอาศัยอยู่ที่นี้ใช่หรือไม่ เมื่อคืนเขาได้มาหาข้าหรือไม่”
ขำนึกถึงความฝันเมื่อคืน ขณะที่ใบหน้าร้อนระอุ

หมิงอี้กวาดตามองข้าอย่างแฝงความหมายลึกล้ำ เขาแย้มยิ้มพลางเดิน
มาตรงหน้าขำ ดึงจิวฮวาป่ากลับขาดอกหนึ่งจากช่อดอกไม้ในมือเสียบลงบน
มวยผมอันยุ่งเหยิงของขำ “ข้าสามารถตอบคำถามนี้ของเจ้า อันที่จริง คำถาม
มากมายในใจของเจ้า ข้าสามารถให้ความกระจ่าง เพียงแต่... เจ้าต้องยอมรับ
เงื่อนไขข้อหนึ่งของข้าก่อน” เขาเอียงศีรษะ จัดแต่งตำแหน่งดอกไม้กลาง
มวยผมของขำ ชัดเจนว่าเขาหมายมั่นจะจับลูกแกะหลงทางเช่นขำไว้ในกำมือ
ให้จงได้

“เงื่อนไขข้ออันใด”

“กลับเทียนชู่ ช่วยอู่ฉินจัดการเรื่องของแคว้นฉู่”

ขำตกใจนัก เงื่อนไข่นี้อยู่นอกเหนือความคาดหมายของข้าอย่างสิ้นเชิง
“เทียนชู่? เหตุใดจึงต้องการให้ข้าไปที่เทียนชู่”

“ง่ายตายยิ่ง เพราะข้าไม่ยากไปอย่างไรเล่า” หมิงอี้กอดมวยผมของข้า
ก่อนดึงมือกลับไป

“ข้าไม่ไป เหตุใดข้าจึงต้องไปด้วย” ไชว่ค้อยุ่รักษาพยาบาลแห่งแคว้นเว่ยเป็น
 ฝืนร้ายของหมิงอี่ เขาไม่ยินดีช่วยเหลือไชว่ค้อยุ่แย่งชิงบัลลังก์ ข้าสามารถเข้าใจ
 ได้ แต่เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับอันใดกับข้า?

“เจ้าไม่ยินยอม?”

“นอกจากท่าน เทียนชู่ยังมีผู้ดูแลคนอื่นๆ แม้พวกเขาอาจจะช่วยเหลือ
 เรื่องแคว้นเว่ย ก็ยังมีสุหยินอู่อื่นอยู่ ข้าไม่อยากเหยียบย่ำน้ำโคลนของแคว้น
 จิ้นอีกแล้ว”

“เจ้าไม่อยากรู้หรือว่าเมื่อคืนอู่ชวีอยู่ที่ทะเลสาบอวินเม็งหรือไม่?”

“ไม่อยาก”

“เช่นนั้นเจ้าอยากรู้หรือไม่ ว่ายามที่เจ้าอยู่ในหอกงูชู่ เหตุใดอู่ชวีจึงไม่ไป
 หาเจ้า ทั้งเหตุใดจึงยอมรับสตรีซึ่งเผ่าตีส่งมา”

“ไม่อยาก”

“เช่นนั้นแม่ทัพอู่เล่า เจ้าอยากรู้หรือไม่ว่าเมื่อสกุลจ้าวยกเลิกการแต่งงาน
 อย่างกะทันหัน สถานการณ์ของเขาที่แคว้นฉินเป็นอย่างไร”

“ไม่อยาก” ข้าเงยหน้ามองสวดวงตาฉายแววสับสนของหมิงอี่พลาง
 แอ่ยขัดถ้อยขัดคำ “สิ่งที่ท่านกล่าวเหล่านั้น ข้าต่างไม่อยากรู้”

“เช่นนั้นหรือ” หมิงอี่เลิกคิ้วข้างซ้าย ก่อนแอ่ยหยอกล้อ “แต่เดิมข้าเข้าใจ
 ว่าความมอยากรู้ยากเห็นของเจ้าจะคงอยู่ไปตลอดกาล อย่างไร จ้าวอู่ชวีทำมัน
 แตกสลายไปพร้อมกับใจของเจ้าเสียแล้วหรือ”

หมิงอี่จึงใจเอ่ยวาจาช่วยๆ แม้ข้าอยากโต้เถียง แต่เมื่อนึกย้อนถึงการต่อสู้
 ชิงดีทั้งในที่ลับที่แจ้ง นึกย้อนถึงซากศพซึ่งล้มลงแทบเท้าตลอดทางที่ข้าก้าว
 เดินผ่านมา ข้าก็กลั่นใจส่ายหน้า “เวลานี้ข้ามีชีวิตอยู่อย่างสงบสุข ข้าจะไม่ไป
 ที่เทียนชู่อีกแล้ว ไปเถิด เมื่อท่านมายังทะเลสาบอวินเม็ง ไปหลู่ยอมต้องอยู่
 ที่นี้เช่นกัน ฤดูใบไม้ร่วงของเมืองฉินเจียงหนาวยิ่งนัก อากาศของแคว้นฉู่
 เหมาะแก่การรักษาอาการป่วยของเขาเป็นที่สุด เขาควรจะย้ายมาอยู่ที่นี้เสีย
 นานแล้ว” ข้าเบี่ยงหลบหมิงอี่ ก่อนยกชายกระบองเดินตรงขึ้นไปบนเนินหญ้า

“หากเจ้าไม่อยากรู้เรื่องของอู๋ซวีและอู๋เฟิง เช่นนั้นมณูษย์ยาในจวนของจื่อเหยาเล่า หรือเจ้าก็ไม่อยากรู้ข่าวคราวของมณูษย์ยาเช่นกัน” หมิงอี่ร้องตะโกนมาจากเบื้องหลังข้า

“ท่านว่าอย่างไรนะ?!” ข้าหยุดฝีเท้าลงโดยพลัน

ฤดูใบไม้ผลิที่ผ่านมา หลังเดินทางออกจากแคว้นซ่ง ข้ากับเงินหนี่แเวะไปที่เมืองซินเจียงก่อน ข้าตั้งใจไปหาเต้าจื่อที่หุบเขาปริศนา ทว่าเต้าจื่อหายตัวไปเสียแล้ว กระทั่งที่เขาคัดยอยู่เต็มไปด้วยฝุ่นจับตัวหนา ข้าไม่รู้ว่าเขาไปที่ใด ทั้งเขาก็มิได้ทิ้งร่องรอยที่สามารถติดตามไว้ให้ข้า ภายหลัง ข้าบอกเล่าเรื่องราวของมณูษย์ยาแก่เงินหนี่ เงินหนี่จึงช่วยลอบเข้าไปสำรวจจวนสกุลจื่อให้ข้า ทว่าเขากลับพบเพียงทางลับซึ่งถูกหินก้อนใหญ่ปิดตายอยู่ที่ที่พักอาศัยของจื่อเหวินจื่อ ยังคงไม่พบร่องรอยของมณูษย์ยา

ครั้งปีกว่าที่อาศัยอยู่ในแคว้นฉู่ แม้ข้าปลื้มกวีเวกอาศัยอยู่เพียงลำพัง แต่กลับมิเคยลืมเรื่องการตามหามณูษย์ยาแม้สักวัน นอกจากฝากฝังให้เงินหนี่และเหล่าสหายของเขาช่วยข้าสืบข่าวคราวความเป็นไปของเต้าจื่อ ข้ายังเขียนจดหมายขอให้ตวนมู่ซื่อไปเยี่ยมเยียนสกุลกงซู่แห่งแคว้นหลู่แทนข้า บัดนี้หมิงอี่เป็นฝ่ายเอ่ยเรื่องมณูษย์ยาขึ้นก่อน หรือเทียนซู่จะพบเบาะแสบางอย่างแล้ว?

“เรื่องมณูษย์ยา ท่านรู้มากเพียงใด” ข้าหันกลับไปถามหมิงอี่

“ไปที่เทียนซู่เถิด เทียนซู่จะให้คำตอบของคำถามทั้งหมดแก่เจ้า” หมิงอี่ยังคงใช้รอยยิ้มนำหลงใหลและน้ำเสียงใสกังวานของเขาล่อลวงข้า

โยนเหยื่อล่อปลา นับแต่ชั่วขณะที่ข้ากลับหลังหัน ข้าก็ถูกล้อมเข้าสู่แหซึ่งถักสานเตรียมไว้อย่างประณีตทันที

“หากข้าไปที่เทียนซู่ เช่นนั้นท่านจะรับรองได้อย่างไรว่าหลังจากเรื่องแคว้นเว่ยสิ้นสุดลง ข้าจะยังสามารถเดินออกจาก ‘ม่านมายา’ ได้อย่างปลอดภัย?”

“เมื่อเจ้าถามเช่นนั้น ข้าก็จะคิดเสียว่าเจ้าตอบตกลงแล้ว” หมิงอี่ยิ้มยิ้ม

มูมปาก ยกแขนเสื้อแสดงมือเป็นสัญลักษณ์บอกเสียใจซึ่งอยู่ห่างออกไปสอง
จั้ง เสียใจรับคำสั่ง ก่อนวิ่งหายไปอย่างรวดเร็ว

“ท่านยังไม่ตอบคำถามของข้า” ข้าไล่ถามซ้ำ

“อิสระที่เจ้าต้องการ ประมุขของเทียนชูยอมมอบให้เจ้า”

“ผู้ใดคือประมุขของเทียนชู”

“อีกสักครู่เจ้าก็จะได้พบแล้ว”

“ไปหลู่?! ประมุขของเทียนชูคือไปหลู่หรือ!” ท่ามกลางสายลมฤดูใบไม้
ร่วง ข้าตะลึงงันไปในฉับพลัน

บนผืนฟ้ามีดวงดาวเจ็ดดวงรูปร่างคล้ายกระบวย โคจรอยู่ทางตอน

เหนือของกลุ่มดาวไถเว่ย ควบคุมฤดูทั้งสี่ ดาวทั้งเจ็ดมีนามว่า เทียนชู เทียน-
เสียน เทียนฉี เทียนเฉียน อวี๋เหิง ไคหยาง และเหยาถวง เทียนชูอยู่ที่ปลาย
กระบวย หมายถึงท้องฟ้า

บนหลังคาของจวนไถสี่อ้อ อินเกาถือผิงดาราของเขาประทับชื่อของ
ดวงดาวทั้งเจ็ดลงในสมอของข้าอย่างแม่นยำ เวลานั้นข้าเคยหัวเราะพลางเอ่ย
หยอกล้อ ว่าดาวทั้งเจ็ดดวงนี้เป็นเพียงกระบวยตักสุราของเง็กเซียน อินเกา
เอ่ยแย้งข้าด้วยสีหน้าจริงจัง เขากล่าวว่า มันทาใช้กระบวยสุรา แต่เป็นราชรถ
ของเง็กเซียน เมื่อถึงปีใหม่ เง็กเซียนจะประทับมันเดินทางออกจากทิศตะวันตก
ผ่านท้องฟ้าประดับดาราอันกว้างไกล ราชรถเคลื่อนไปไม่หยุด โลกมนุษย์จึงมี
ฤดูทั้งสี่

ดังนั้นข้าจึงถามว่า เช่นนั้นเทียนชูคือสิ่งใด อินเกาชี้ไปยังดาวดวงหนึ่ง
ที่ปลายกระบวยพลางเอ่ย เทียนชูคือตะเกียงให้แสงสว่างบอกทิศทางของ
ราชรถ ยามเมื่อผืนฟ้ายามราตรีปลอดโปร่ง จึงจะมองเห็นแสงสว่างสี่ลี้สีแดง
ของมัน

เทียนชูคือชื่อของดวงดาว แต่ละหน่วยของเทียนชูตั้งชื่อตามแปด
เอกลักษณ์ จำวางใช้ชื่อกลุ่มดาวแทนองค์จักรพรรดิประจำกายของตน หมิงอี่เป็น

ผู้ดูแลเอกลักษณ์เหล่านี้แห่งเทียนชู ทั้งยังเป็นสหายสนิทของไป่หลู่ ซ้อลิ่งเกต ทั้งหลายนี้ทำให้ข้ายากจะไม่ว่าใจว่าเทียนชูมีส่วนเกี่ยวข้องกับสกุลจ้าว ทั้งหลังจากนั้น ไม่ว่าจะในฐานะบุรุษหน้ากากอสูรของอู่ซวี หรือชาติกำเนิด อันแปลกประหลาดของหยูอัน เมาะเส่ทั้งหมัดล้วนตอกย้ำให้ข้าเชื่อว่าเทียนชู และสกุลจ้าวมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องแน่นแฟ้น

เมื่อเทียนชูเป็นสถานที่รวบรวมข่าวสาร สะสมทรัพย์สิน และฝึกฝน พลเรือนในสังกัดของสกุลจ้าว เช่นนั้นบุรุษสวมรองเท้าหนังกางหัวเข็ดที่นั่ง อยู่เบื้องหลังม่านลูกบิดผู้นั้นคือใครกัน ข้าเคยสงสัยจ้าวยาง เคยสงสัยอู่ซวี แต่ข้าไม่เคยคิดเลยว่าประมุขของเทียนชูจะเป็นไป่หลู่ ไป่หลู่ซึ่งเลี้ยงเสื่อและ สุกรไว้ในสวนผู้นั้น

“ประมุขของเทียนชูคือไป่หลู่จริงๆ หรือ” ข้าเอ่ยถามอย่างมึนงงใจ

“ประมุขของเทียนชูเป็นเขามาโดยตลอด” หมิงอี่เอ่ยทั้งทำยเสียสียง แฝงเบาประโยคหนึ่ง ก่อนก้าวขึ้นเนินเตี้ยๆ ซึ่งปกคลุมด้วยหญ้าใบเล็กละเอียด

“ถ้าพองตนว่าฉลาดหลักแหลมมานานหลายปี ที่แพ้ผู้ที่โง่งมที่มึนที่สุด ในโลกก็คือข้า” ข้าแค้นหัวเราะเย้ยหยัน ก่อนเดินตามไป

ดวงอาทิตย์ยามบ่ายในฤดูใบไม้ร่วงแขวนอยู่กลางท้องฟ้าปลอดโปร่ง ราวผ่านการชะล้าง แสงแดดอบอุ่นสาดประกายอ่อนนางปกคลุมทุ่งกว้างซึ่งเต็มไปด้วยต้นหญ้าสีทอง ในบริเวณซึ่งห่างจากพวกเราไปไม่กี่ไกล เมื่องหน้ากระท่อม หินซึ่งมีเถาวัลย์เลื้อยพัน บุรุษในอาภรณ์สีขาวโอบกษัตริย์ตามสายลมกำลังเขย่ง เท้า แยมรอยยิ้มกว้าง พลังโอบกแนบผอมแห้งขาซีดของตนให้ข้า

เขาคือประมุขแห่งเทียนชูจริงๆ หรือ เขายังเป็นไป่หลู่ในความทรงจำ ของข้าหรือไม่ หนึ่งปีที่ไม่ได้พบกัน อาการป่วยของเขาดีขึ้นหรือไม่

“รีบเข้าไปในบ้าน อย่าตากลม” ข้าตะโกนบอกคนที่อยู่ห่างออกไปเสียดัง ลมเย็นจากทะเลสาบพัดเสียงของข้าแตกกระจายในฉับพลัน บุรุษหน้า กระท่อมหินวิ่งเข้ามาอีกสองก้าว กระโดดเบาๆ พลังโอบกมือแรงยิ่งขึ้น

เขา... ก็ยังคงเป็นเขาคงเดิม...

ข้าลดมือทั้งสองลง รอยยิ้มปรากฏขึ้นที่มุมปากอย่างไม่ทันรู้ตัว

“รีบเดินเถิด เขาป่วยจนผมลงไปมาก อีกสักพักอาจจะถูกลมพัดหอบไปไม่ได้” หมิงอี่ฉลักหลังข้าเบาๆ คราหนึ่ง ก่อนกอดช่อดอกจิวี่ฮวาป่าในอ้อมแขน วิ่งตรงไปหาไปหลู่

“รอช้าด้วย!” ข้าวิ่งตามหมิงอี่ไปหยุดตรงหน้าไปหลู่อย่างรวดเร็ว

“ท่านไม่ควรออกมาตากลมเช่นนี้” ข้าหอบหายใจพลางมองบุรุษร่างผอมแห้งไปหน้าคมคาย

“ข้ารู้” ไปหลู่ยิ้มบางๆ ผิวเหนียวโหนกแก้มซึ่งสูงชันปรากฏริ้วแดงอันไม่ปกติ เขาผมลงไปมากจริงๆ สภาพของเขาในเวลานี้ทรุดโทรมกว่ายามที่ข้าพบเขาคราแรกในแคว้นฉินเสียอีก

“หนึ่งปีกว่าแล้ว อากาการป่วยของท่านยังไม่ดีขึ้นอีกหรือ” ข้าผ่อนลมหายใจ พลงยื่นมือไปจับชีพจรของไปหลู่

ไปหลู่หัวเราะพลางพลิกมือมาจับมือข้า “ข้าไม่เป็นไร โรคเดิมๆ เคยชินเสียแล้ว เร็ว รีบเข้าข้างในเถิด! เฮยจื่อไปผ่าฟันตัมน้ำรอไว้แล้ว ข้าเก็บฟางธูจากแคว้นสู่วัวกล่องหนึ่ง รอสักวันที่เจ้ามาจะตัมให้ข้าตัม!” ไปหลู่จูงข้าเดินเข้าไปในกระท่อม ข้าเดินตามหลังเขาพลางเอ่ยถามอย่างสงสัย

“รอช้ามา? พวกท่านรู้อยู่ก่อนแล้วหรือว่าข้าอาศัยอยู่ที่นี้?”

“พวกเรารู้เรื่องต่างๆ มากมายทีเดียว!” หมิงอี่เดินผ่านข้างกายข้า ก่อนเอียงศีรษะเอ่ยเสียงเบาที่ข้างหู “เห็นไหม ข้าบอกเจ้าแล้ว หากมีเทียนชู เจ้าจะได้รู้ทุกสิ่งที่เจ้าต้องการรู้”

“หมิงอี่!” ไปหลู่ถลึงตาใส่หมิงอี่ หมิงอี่ยกคิ้ว เขายิ้มกว้างพลางหันหน้าไปปักช่อดอกไม้ลงในโถน้ำปากกว้างที่ข้างผนัง

“อาสี่ เรื่องของเทียนชู... เขาบอกเจ้าหมดแล้วหรือ” ไปหลู่หันมองข้าไปหน้าปรากฏรอยยิ้มแสดงความรู้สึกผิด

ข้าพยักหน้า

“เจ้าจะโทษว่าข้าปากมากไม่ได้ สนทนากับนงหนูผู้นี้เปลืองแรงยิ่งนัก

หากข้าไม่บอกนางก่อน เจ้าคงไม่เหลือแรงมาต่อกรกับนาง” หมิงอี่ประคองไปหลุนั่งลงข้างโต๊ะเตี้ยริมหน้าต่าง ก่อนใช้ฝ่ามือเอื้อมเติมถ่านใหม่สองก้อนลงในเตาทรงกลมข้างกายไปหลุนั่ง “อย่างไรเมื่อครุ่นนางก็รับปากข้าว่าจะกลับไปเที่ยวชนูแล้ว เวลานี้เจ้าไม่ต้องเปลืองแรงอธิบายโน้มน้าวสิ่งใดกับนางให้มากความอีก เอย่วาจามากเกินไป ย่อมทำลายพลังลมปราณ”

“อาลิส ขอโทษด้วย เขาช่าง...” ไปหลุนั่งถูกหมิงอี่กล่าวเช่นนั้น ริ้วแดงที่สองข้างแก้มก็ยังเข้มขึ้น

“หมิงอี่กล่าวถูกแล้ว ข้าเป็นคนเจ้าแผนการทั้งยังยากรับมือ หากเปลี่ยนให้ท่านเป็นคนบอกเรื่องเที่ยวชนู ท่านต้องถูกข้าดูตพลั้งชีวิตไปครึ่งหนึ่งเป็นแน่แท้... ข้าก็คิดไม่ถึงจริงๆ ว่า ผู้ที่นั่งอยู่เบื้องหลังมานุษุប់ดีในวันนั้นจะเป็นท่าน”

“ขอโทษด้วย ที่ข้าปิดบังเรื่องของเที่ยวชนูกับเจ้ามาโดยตลอด” ไปหลุนั่งมองข้าด้วยสีหน้ารู้สึกผิด

“ข้ายอมรับคำขอโทษนี้” ข้าทำปากเบะพลางเอ่ยเย้ยหยันตนเอง “ยามเมื่อข้าเอ่ยเตือนท่านว่า ‘เลียงสุกรเลี้ยงเสียมิสู้เลี้ยงขุนพล’ ท่านคงหัวเราะเยาะเย้ยข้าอยู่ในใจใช่หรือไม่ เด็กน้อยไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำเช่นข้า กลับกล้าคุยโวโอ้อวดบอกให้ประมุขแห่งเที่ยวชนูเลี้ยงผู้กล้าไว้ปกป้องตนเองอย่างไม่กระดากอาย”

“ไม่ ข้าทำได้เยาะเย้ยเจ้า” ไปหลุนั่งยิ้มบางๆ พลางส่ายหน้า สายตาอบอุ่นของเขามองผ่านดวงตาข้าไปหยุดที่ปิ่นไม้เหนือศีรษะ “คิดถึงยามนั้นเจ้าเพิ่งจะอายุไม่เท่าไร เด็กหญิงยังไม่พ้นวัยปักปิ่นคนหนึ่งปล่อยผมยาวสยายวิ้งตามอุ้งมือไปทั่ว ทว่าเด็กอายุเพียงเท่านั้นกลับเข้าใจความลำบากของท่านพ่อมากกว่า ข้าเสียอีก เลียงสุกรเลี้ยงเสียมิสู้เลี้ยงขุนพล เที่ยวชนูก็คือ ‘ขุนพล’ ที่ท่านพ่อเลี้ยงไว้ให้บุตรชายไม่เอาไหนเช่นข้า น่าเสียดายยิ่งนัก ช่างไม่มีฝีมือดีเช่นไร ก็มิอาจแกะสลักไม้ผู้พึงให้สวยงามได้ หลายปีมานี้ ข้าทั้งเที่ยวชนูไว้ให้อูอินและหมิงอี่ดูแล ทั้งยังโยนกิจธุระที่ท่านพ่อมอบหมายให้หงอวินเอ๋อร์รับผิดชอบ

ตนเองกลับเลี้ยงเสื่อ สุกร กวาง นก ไว้เต็มสวนอย่างสบายอกสบายใจ หลักการที่เด็กหญิงคนหนึ่งยังเข้าใจ ซ้ำกลับไม่เข้าใจ ผู้ซึ่งสมควรถูกหัวเราะเยาะคือข้า” หลังจากได้พบข้า ใบหน้าของไป่หลู่ประดับรอยยิ้มอยู่ตลอดเวลา ทว่ายามเมื่อเขากล่าวประโยคสุดท้ายจบลง ซ้ำกลับมองเห็นความขมขื่นซึ่งมีอาจเลือนหายปรากฏขึ้นท่ามกลางรอยยิ้มของเขา “อาสี่อ เจ้าคิดว่าบนโลกนี้ยังมีบุตรชายที่ไม่ได้ความยิ่งกว่าข้า มีพี่ชายที่ย่าแ่ยิ่งกว่าข้าอีกหรือไม่”

“ท่านทำได้ดีมากแล้ว...” ข้ามองตาไป่หลู่พลงเอยอย่างจริงจัง “ท่านเป็นบุตรชายที่ดีที่สุด เป็นพี่ชายที่ดีที่สุดในโลก หากไม่มีท่าน แม้มีชีวิตรอดมา ทาสเด็กเลี้ยงม้าในปีนั้นก็มิอาจกลายเป็นจ้าวอู๋ซวีในวันนี้ เป็นท่านทำให้เขาประสบความสำเร็จ และเขาจะช่วยปกป้องตระกูลของพวกท่าน แทนท่าน เสนาบดีและท่านได้เป็นอย่างดี”

“เช่นนั้นเจ้าสามารถช่วยปกป้องเขาแทนข้าได้หรือไม่” นิ้วมือเย็นเฉียบของไป่หลู่กุมหลังมือของข้าอย่างแผ่วเบา

ใจข้าลั่นไหว ซ้ำค่อยๆ ดิ่งมือของตนออกจากการเกาะกุมของเขา “เขาอาจไม่ต้องการการปกป้องจากข้า บางคนเมื่อเกิดมาก็ถูกกำหนดไว้แล้วว่าต้องยืนอยู่บนจุดที่สูงที่สุด จุดที่หนาวเหน็บที่สุดเพียงลำพัง การคงอยู่ของผู้อื่นอาจกลายเป็นเพียงภาระสำหรับเขา”

“เจ้าคิดเช่นนั้นหรือ” ได้ยินเช่นนั้นไป่หลู่ก็แสดงสีหน้างงัน

“ข้ออ้าง” หมิงอี่ซึ่งนั่งเจียบอยู่ด้านหนึ่งเป็นเวลาานานเหลือบตามองข้าอย่างเย็นชาพลงเอย “ที่สุดแล้วก็เป็นเพราะแม่ทัพอู๋แห่งแคว้นจินผู้นั้นมิใช่หรือ”

“เขาบอกพวกท่านเช่นนั้นหรือ เฮ้อ! วาจาไป่ปดเช่นนี้ เขากลับเชื่อด้วยหรือ” ใจของข้าเจ็บปวด กลับตั้งใจแสดงท่าทีโกรธเคือง “เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับท่านแม่ทัพ ข้าจากมา เพียงเพื่อทำให้เรื่องราวมันง่ายขึ้นบ้างเท่านั้น อันที่จริงเวลานี้เขาก็มีชีวิตอยู่อย่างดียิ่ง ทั้งสิ่งต่างๆ ในสกุลจ้าวต่างก็ดำเนินไปอย่างราบรื่น”

“ผิดแล้ว เขาไม่ตีเลยแม้แต่หน่อย เหตุเพราะเจ้าทอดทิ้งเขาไปในเวลาที่เขามีความสุขมากที่สุด เจ้าทอดทิ้งเขาไปในยามที่เขาอ่อนแอ ไร้การป้องกันมากที่สุด เวลานี้เขาเกลียดชังเจ้ายิ่งนัก เกลียดที่เจ้าทอดทิ้งเขาไปเพราะอู๋เฟิง”
ไปหลู่ฆมวดคิ้วพลางเอ่ยทอดถอนใจ

“ข้าหาได้ทอดทิ้งเขา! เป็นเขาทอดทิ้งข้า ข้ารอเขาอยู่ที่แคว้นซึ่งเป็นเวลาสองร้อยกว่าวัน เขากลับไม่เคยมาหาข้า!” ความน้อยใจและแค้นเคืองซึ่งฝังลึกอยู่ใต้ก้นบึ้งของจิตใจทำให้ข้าร้องทวาดอย่างอดไม่ได้

“เขาไปแล้ว อาลิส เขาไปหาเจ้าแล้ว!”

“โซลิ เขามาแล้ว พากรรยาใหม่ของเขาขนย้ายสุราในโรงเก็บสุราของข้าจนว่างเปล่าภายในคืนเดียว ทั้งยังทิ้งหยกขาวและไข่มุกทะเลกล่องใหญ่ไว้ให้ข้า”

“ผิดแล้ว หลังกลับมาถึงเมืองชินเจียงได้ไม่นานเขาก็ไปหาเจ้าที่แคว้นซึ่ง เขารู้ว่าเจ้าเป็นหญิงโรงสุราอยู่ที่หอฝูซู ทั้งยังรู้ว่าเจ้าอาศัยอยู่ในเรือนสุราหลังหอ นั้น เขาอยู่ปกป้องเจ้าที่แคว้นซึ่งกว่าครึ่งเดือน กระทั่งสังหารบุรุษที่คิดปิ่นรื้อเข้าไปย่ำยีเจ้าในยามค่ำคืนอีกหลายคน ตลอดสองร้อยกว่าราตรีนั้นเจ้าไม่เคยถามตนเองเลยหรือว่า เหตุใดสตรีเช่นเจ้าอาศัยอยู่ในเรือนสุราเพียงลำพัง กลับไม่เคยมีบุรุษมาหมายบุกเข้าไปในห้อง ปิ่นขึ้นไปบนเตียงของเจ้า”

“นางคงเข้าใจว่าเป็นพี่ใหญ่เงินหนี่คอยปกป้องนางอยู่กระมัง!” หมิงอีหยิบภาสุราออกมา ก่อนเลื่อนถ้วยไม้ใบหนึ่งให้ข้า “วันนี้ไม่ต้องดื่มฟางธูอะไรนั้นแล้ว ร่ำสุราเถิด ข้ารู้สึกว่าคุณเหมาะจะดื่มสุรายิ่งกว่า”

“เพราะเหตุใด เหตุใดเขาจึงยินดีหลบซ่อนสังหารคนอยู่ภายนอกแล้ว กลับไม่เคยมาพบข้า... ทั้งที่เขารู้ดีว่าข้าจากมาเพื่อเขา เขาจะเกลียดชังข้าได้อย่างไร...” ข้ากำถ้วยไม้ใบในมือแน่น น้ำตาเอ่อล้นออกจากเบ้าตาหยดแล้วหยดเล่า หมิงอีรินสุราให้ตนเองถ้วยหนึ่ง ก่อนโน้มกายใช้ขอบถ้วยเคาะหน้าผากของข้าเบาๆ

“เด็กโง่เช่นเจ้าช่างโง่เขลาได้นำสนใจยิ่งนัก หลอกหลวงผู้อื่น ถึงที่สุด

กระทั่งตนเองยังคล้อยเชื่อ ตื่นเสียวเถิด หากมีเวลาคิดวางแผนหลอกล่อผู้อื่น เหตุใดจึงไม่เซ็ดหน้าเซ็ดตามองดูตนเองให้กระจ่างชัดเสียก่อน”

“ข้ารู้ว่าตนเองทำสิ่งใด และรู้ว่าเหตุใดตนเองจึงทำเช่นนั้น” ข้าปาดน้ำตา บนใบหน้าแรงๆ ก่อนเงยหน้ามองไปที่หมิงอี้ “ปลายฤดูร้อนปีที่แล้ว อาจารย์ให้คนส่งจดหมายมายังแคว้นหลู่ เขาบอกว่าที่เมืองซินเจียง ท่านเสนาบดีกำลังป่วยหนัก จื่อเหยาจึงหาโอกาสแย่งชิงอำนาจ ชนเผ่าต่างๆ ทางตอนเหนือเตรียมการเคลื่อนไหว จำต้องเข้าระงับปราบปราม อยู่ชั่วพริบตา ไม่ต้องการผิตต่อข้า แต่ถ้าเขาต้องการปกป้องสกุลจ้าวก็ต้องแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์กับเผ่าตีในฐานะจ้าวชื่อจื่อ ในสถานการณ์เช่นนี้ หากข้าไม่จกมา ย่อมต้องกลายเป็นอุปสรรคขัดขวางเขา เขารักข้า เห็นใจข้า ส่วนข้า... ก็ไม่ต้องการทำให้เขาลำบากใจ”

“สตรีผู้มีความรักลึกล้ำแรงกล้า” หมิงอี้เฝยหน้าตี๋มสุราหมดถ้วย เขาหัวเราะพลางยื่นหน้าเข้ามาใกล้ “เจ้าช่างกล่าวเหตุผลได้น่าฟังยิ่งนัก! ท่ามกลางฝูงหมาป่ารายล้อมจับจ้องรอขย้ำ เจ้าทิ้งเขาไว้เพียงลำพัง หนีเอาตัวรอดไปคนเดียว ท่านเสนาบดีป่วยหนัก ในราชสำนักจื่อเหยากลับแก๊งอยู่ชั่ววู้อันนานา เหล่าพี่น้องในจวนสกุลจ้าวมิใช่ดีการรุกรานจากศัตรูภายนอก วันๆ คอยจับจ้องโอกาสแย่งชิงอย่างต้องการฉีกกินเนื้อของผู้อื่นทั้งเป็น พี่ใหญ่ล้มป่วยเมื่องานสิ้นใจ อาอวิพิการ อยู่ยืนยึดครองเทียนชুমียอมเปลี่ยนถ่ายอำนาจในเวลาเช่นนี้เจ้าวางยาสลบเขาหนีไปเพียงผู้เดียว เจ้าไม่เคยคิดเลยหรือว่าตนเองควรจะรั้งอยู่ เจ้าไม่เคยคิดเลยหรือว่า หากมีเจ้า เขาอาจจะสามารถหาวิธีแก้ปัญหาที่ดียิ่งกว่าการแต่งงาน สิ่งที่ข้ากล่าวเหล่านี้เจ้าไม่เคยคิดไตร่ตรอง เจ้าคิดเพียงว่าต้องหนีไป ต้องทอดทิ้งเขา ในเวลาที่เขาต้องการเจ้าที่สุด”

วาทะของหมิงอี้เป็นดังลูกศรแหลมคมดอกแล้วดอกเล่าพุ่งตรงเข้าหาหัวใจของข้าทั้งตระหนกและโกรธเคือง แต่กลับมีอาจสรรหาคำใดมาได้แย้ง

หมิงอี้เห็นข้ามีเอ่ยวาทะ จึงกล่าวต่อ “ความชอบและความเจ็บปวด อย่างหลังย่อมยากลืมนยิ่งกว่า ปีนั่นอยู่เฟิงทำร้ายเจ้า แม่เวลานี้เจ้าไม่เหลือความ

รู้สึกใตต่อเขา กลับยังเหลือรอยแผลเป็นที่เขาตราไว้ในใจของเจ้า หลายปีมานี้
แม้อยู่ร่วมกับผู้ชายก็เตรียมพร้อมถอยหนีจากไปอยู่ตลอดเวลา เจ้ากลัวว่า
เขาจะทอดทิ้งเจ้าเพื่อตำแหน่งชื้อจื่อ ดังนั้นเจ้าจึงจากไป เจ้าต้องการทอดทิ้ง
เขาก่อนที่เขาจะทรยศเจ้า แต่ไรเจ้าก็ไม่เคยเชื่อใจเขา ไม่ว่าเขาจะห่มเทเพื่อเจ้า
มากเพียงใด ให้คำสัญญาต่อเจ้ามากเพียงใด ก็มีอาจเต็มเต็มบาดแผลในใจ
เจ้า เจ้าจากเขาไปก็เพื่อตัวตัวเอง นี่ต่างหากคือความจริงอันน่ารังเกียจ”

เสียงของหมิงอี่สะท้อนดังก้องอยู่ข้างหูของข้า ข้านี้กอยากเรียบเรียง
ไคร่ครวญความหมายในวาจาของเขา ทว่าสมองกลับมีนงงเลอะเลือนยิ่ง รวากับ
มันเต็มไปด้วยน้ำโคลนซึ่งถูกคนกวานจนชุ่มนัว

“ไปจึงไม่เอ่ยวาจาเล่า เจ้ายอมรับว่าสิ่งที่ข้ากล่าวคือความจริงหรือ!”
หมิงอี่เอนกายไปด้านหลัง ถอยห่างออกจากข้าด้วยสีหน้าตื่นตระหนก

ข้าหันหน้าไปทางอันพลางกตพินเอ่ย “อย่าทำเหมือนท่านเข้าใจข้าเป็น
อย่างดี ท่านเคยกล่าวเองว่าพวกเราหาได้สนิทสนมกันถึงเพียงนั้น”

“ฮ่าๆๆ ข้ายอมไม่เข้าใจเจ้า วาจาเมื่อครู่เป็นผีชี้เมาตัวหนึ่งบอกกับข้า
หากเขากล่าวผิด มันก็เป็นเพียงวาจาเลอะเลือนหลังจากรำสุราเมามาย เจ้ามี
จำเป็นต้องโลใจ” หมิงอี่ม้วนแขนเสื้อขึ้น ก่อนรินสุราเต็มถ้วยของข้า ข้าหันหน้า
กลับไปอย่างตะลึงงัน สายตาบังเอิญปะทะกับรอยยิ้มแฝงความหมายลึกซึ้ง
ที่มุมปากของคนรูปงาม

วาจาของผู้ชิวเป็นผู้กล่าวหรือ สิ่งที่หมิงอี่บอกข้าในวันนี้ต่างเป็นวาจายาม
เมามายของผู้ชิวหรือ?

หนึ่งปีกว่าที่ผ่านมา ข้าเข้าใจว่าผู้ชิวเกลียดชังข้าเพราะเขาเลอะเลือน มี
เพียงคนเลอะเลือนเท่านั้นจึงจะเชื่อวาจาไปปดอันโง่เขลาของข้าในวันนั้น แต่ข้า
คิดผิดไป เขาเข้าใจเหตุผลในการจากมาของข้าดีกว่าใครทั้งหมด เขาเกลียดข้า
เพราะเขามองเห็นใจของข้าอย่างทะลุปรุโปร่งเสียจนแล้ว ถึงที่สุด ข้าหลอก
ลวงตนเอง กลับไม่เคยหลอกลวงเขาได้เลย

ในห้องเงียบสงัด ไม่มีผู้ใดเอ่ยวาจา คิว้นไฟซึ่งลอยขึ้นหลังถ่านไม้

เผาไหม้คัลละคลั่งจนดวงตาทั้งสองของข้าหน้าตาอ่อนองไหลริน ข้าลุกขึ้นยืนด้วยความยากลำบาก ก่อนเดินออกจากประตูไปอย่างเสียวงันภายใต้การจับจ้องของไป่หลู่และหมิงอี่

เหตุใดข้าจึงไม่เลือกเผชิญอุปสรรคไปพร้อมกับเขา เหตุใดข้าจึงเลือกทอดทิ้งเขาและหนีมาในวันรุ่งขึ้นหลังเเย่คำสาบานแต่งงาน ข้ากับเขา แท้จริงผู้ใดทอดทิ้งผู้ใดก่อน...